

บทนำ

แรกพบสบตา (ตุ้ม)

‘ผมว่า...เราเลิกกันเถอะ’

น้ำเสียงจริงจังที่เปล่งออกมาจากปากแฟนหนุ่มที่คบกันมาร่วมเจ็ดปีอย่างไม่คิดล้มเลิกันยังคงดังสนั่นอยู่ที่ข้างหูปาลิดา ร่างเพรียวที่สวมรองเท้าส้นสูงราคาแพงพยายามเร่งฝีเท้าออกจากห้างสรรพสินค้า ซึ่งเป็นที่นัดหมายของแฟนหนุ่มเพื่อใช้บอกเลิกเธอ หญิงสาวมุ่งตรงไปยังรถของตนเอง ก่อนที่น้ำตาซึ่งคลอหน่วยตาอยู่จะรินไหลออกมาให้ได้อับอายผู้คนที่เดินสวนกัน

ใบหน้าสวยแม้จะเรียบนิ่ง แต่ดวงตากลมโตก็บอกความรู้สึกตอนนี้ของเจ้าตัวได้เป็นอย่างดี ริมฝีปากบางที่เคลือบลิปสติกสีแดงไว้อย่างสวยงามแม่นยำเป็นเส้นตรง มือเล็กที่ถือกระเป๋าคลัตช์กำแน่นเพื่อกักเก็บอารมณ์ไว้ได้อย่างสุดความสามารถ

เธอกดรีโมทปลดล็อกรถญี่ปุ่นคันเล็กของตัวเอง เปิดประตูขึ้นไปนั่งประจำที่คนขับ ก่อนจะปล่อยไฮดรอลิกออกมาอย่างไม่กลัวว่าใบหน้าที่ตั้งแต่งแต้มเครื่องสำอางไว้จะประณีตจะเลอะเทอะ เพราะส่วนหนึ่งเธอใช้เครื่องสำอางแบบกันน้ำ เลยหายกังวลเรื่องนี้ไป

“ไฉ่บ้าเจตน์...ไฉ่ผู้ชายเฮงชวย!”

ปาลิดาก็มหันำร้องไห้แบบพวงมาลัยรถ นอกจากจะเสียใจที่ถูก

แฟนหนุ่มซึ่งคบกันมาตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัยบอกเลิกด้วยเหตุผล บัดจบแล้ว ยังเสียดายเวลาเจ็ดปีที่เธอรักและซื่อสัตย์ต่อผู้ชายคนนี้ อย่างไม่ปิดพลิ้ว ไม่ว่าจะไม่มีใครเข้ามาจีบ เธอก็เซ็ดหน้าขึ้นและเอ่ยอย่าง มั่นคงว่ามีแฟนแล้ว โดยไม่นึกเสียดายโอกาสทำความรู้จักผู้ชาย คนใหม่แม้แต่น้อยนิด ทว่าคนที่เธอไว้ใจกลับหักหลังกันได้ลงคอ

“ถ้าจะบอกเลิกฉันทำไมไม่บอกตั้งแต่เนิ่นๆ ปล่อยให้มันผ่าน มาถึงเจ็ดปีทำไม! ฮือ...”

เจตน์ ศิรภรณ์ เป็นผู้ชายที่แม่ไม่ได้หล่อมาก แต่ด้วยรูปร่างที่ ออกกำลังกายเป็นประจำบวกกับการแต่งตัวที่ดูดีทำให้เขาเป็นผู้ชายที่ น่าสนใจมากคนหนึ่ง ชายหนุ่มเป็นผู้จัดการสาขาธนาคารโตเกิลของ ธนาคารใหญ่ เป็นแฟนคนแรกที่ปาลิดาคบหาดูใจในสถานะคนรักมา ตั้งแต่สมัยเรียนอยู่มหาวิทยาลัย และคบกันเรื่อยมาโดยไม่มีวี่แววว่า สุดท้ายทั้งคู่จะไปกันไม่รอด ทั้งที่แทบจะไม่เคยมีเรื่องบาดหมางใจหรือ ทะเลาะเบาะแว้งกันแบบหนักหนาสาหัสเลยแม้แต่ครั้งเดียว ทว่า สุดท้ายแล้วเธอก็หนีอาถรรพ์เลข 7 ไม่พ้น

แม้อายุเธอจะยังไม่เยอะ และยังมีโอกาสได้เจอผู้ชายดีๆ แต่อายุ เธอก็ถือว่าไม่น้อยแล้วเหมือนกัน เพียงอีกไม่ถึงสองปีเธอก็จะเดินเข้า สู่ประตูเลขสามอย่างเป็นทางการแล้ว ที่สำคัญ สองสามปีให้หลังมานี้ แทบจะไม่มีใครแวะเวียนเข้ามาทักทายทำความรู้จักเช่นเมื่อก่อน และ เธอก็งานยุ่งเกินกว่าจะมีโอกาสทำความรู้จักใครใหม่

“หี! ผู้ชายไซ้คำตอบสุดท้ายของชีวิตเสียที่ไหน ไม่มีก็ไม่ตาย”

ปาลิดายืดตัวนั่งหลังตรงอย่างไม่แคร์เหตุการณ์ที่เพิ่งพบเจอมา คิดเสียว่าโชคดีที่เธอถอนตัวได้ทัน แม้ระยะเวลาเจ็ดปีจะเป็นเวลาที่ ไม่น้อย แต่ก็ยังดีกว่าแต่งงานแล้วไปกันไม่รอด

ปาลิดาคดป้อนสตาร์ตรถเพื่อกลับบ้าน อย่างน้อยที่บ้านก็ทำให้ เธอพุ่มพวยไต่ถนัดกว่าบนรถ แต่พอเงยหน้าขึ้นก็ต้องถอนหายใจเมื่อ

มีรถมาจอดขวางหน้ารถเธอไว้ สืบเนื่องมาจากลูกค้าที่ใช้บริการมีมากกว่าพื้นที่จอดรถ จึงจำเป็นต้องมีการจอดซ้อนคัน ซึ่งเธอต้องลงไปเซ็นรถที่ขวางรถเธอไว้ ออก วันนี้ไม่มีอะไรเป็นใจให้เธอเลยจริงๆ

หญิงสาวเปิดประตูลงมาจากรถและใช้แรงทั้งหมดที่มีออกแรงขึ้น แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่เกิดการขยับเขยื้อนแต่อย่างใด

“ใช้ชีวิตเป็นฉันนี่มันไม่ง่ายเลยจริงๆ” เธอหมดความหวังที่คิดว่ารถจะขยับ จึงมองหาคนที่พอจะขอความช่วยเหลือได้ ก่อนหน้านี้ผู้คนเดินสวนกันไปมาขวักไขว่ แต่บัดนี้แทบจะเหลือแค่เธอที่อยู่บนชั้นจอดรถเพียงลำพัง “ให้มันได้อย่างนี้ที่ ปาลิดา!”

หญิงสาวมองหาเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยประจำลานจอดรถชั้นนี้ เมื่อเห็นบุคคลเป้าหมายจึงเดินตรงเข้าไปหา

“อ๊ะ!” ปาลิดายกมือขึ้นกมหน้าอกข้างซ้ายด้วยความตกใจ เมื่อครู่นี้ใจเธอหล่นไปอยู่ที่ตามเมื่อเธอเดินสะดุดขาตัวเองจนเกือบล้มคะมำไปกับพื้น

“เกือบไปแล้วไง ชุ่มช้ำมาจริงๆ เลย” หญิงสาวเอ็ดตัวเองที่ไม่ระมัดระวัง แต่ส่วนหนึ่งก็โทษความช่วยเหลือของตัวเองในวันนี้ด้วย

“มีอะไรหรือเปล่าครับคุณลูกค้า”

“อ้อ...พอดีเอารถออกไม่ได้ค่ะ รบกวนพี่ช่วยขึ้นหน่อยได้ไหมคะ” เธอรีบสลดความตกใจเมื่อครู่ทิ้งและเอ่ยขอความช่วยเหลือ

“รถจอดตรงไหนครับ”

“ทางนี้ค่ะ” ปาลิดาเดินนำไปยังรถของตัวเองที่จอดอยู่และชี้บอก “คันนี้ค่ะ”

“สวัสดีค่ะ” เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเริ่มออกแรงขึ้น โดยมีหญิงสาวยื่นให้กำลังใจอยู่ไม่ห่าง แต่จนแล้วจนรอดก็เหมือนว่ารถคันใหญ่จะยังอยู่ที่เดิม ไม่แม้แต่จะขยับเขยื้อน

“เดี๋ยวช่วยนะค่ะ” เธอเดินไปหน้ารถคันเจ้าปัญหาและออกแรง

ช่วยเข็น แต่ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมเลยแม้แต่หน่อย

“ผมว่ามันแปลกๆ นะครับ” เจ้าหน้าที่ที่หนุ่มเดินไปดูกระจกประตูข้างคนขับ แม้จะติดฟิล์มทึบ แต่หากมองดีๆ ก็พอมองเห็นด้านในราวๆ แล้วทุกอย่างก็กระจ่างในทันที “ชัดเลยครับ”

“คะ? ชัดอะไรคะ อะไรชัดคะ” เธอถามด้วยความสงสัยเพราะตามไม่ทัน

“เจ้าของรถดึงเบรกมือไว้ครับ”

“ให้ตายเถอะ!” ปาลิตายกมือกุมขมับด้วยความแข็ง อะไรมันจะช่วยให้ช่วยซ้อนขนาดนี้ และยิ่งไปกว่านั้นคือรถเธอจอดอยู่ในมุมที่เดินหน้าได้ทางเดียว ซึ่งหากจะออกจากที่นี้ได้ก็ต้องรอเจ้าของรถคันนี้มาเคลื่อนเท่านั้น

“เดี๋ยวผมให้ทางประชาสัมพันธ์ประกาศเรียกเจ้าของรถให้ นะครับ”

“ขอบคุณมากคะ”

เจ้าหน้าที่จดทะเบียนรถคันดังกล่าวก่อนจะเดินหายเข้าไปด้านใน

“เป็นฉันมันไม่ง่ายจริงๆ” หญิงสาวเข้ามานั่งในรถและหยิบแท็บเล็ตขึ้นมาทำงานเพื่อฆ่าเวลา ที่สำคัญเพื่อที่จิตใจเธอจะได้ไม่ฟุ้งซ่านคิดเรื่องก่อนหน้านี้ คนอย่างปาลิตาเสียใจได้ แต่งานต้องไม่เสียไปด้วย

...

สาวร่างบางที่นั่งทำงานมาจนแบตเตอรี่ในแท็บเล็ตใกล้หมดยกข้อมือขึ้นดูนาฬิกา ตั้งแต่เจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์ประกาศตามหาเจ้าของรถก็ผ่านมาชั่วโมงกว่า และตอนนี้ก็ล่วงเลยไปสามทุ่มกว่าแล้วยังไม่มีวีแววจะมีใครมาแสดงตัวเป็นเจ้าของรถ

“จะรอจนห้างปิดเลยหรือไงนะ”

ปาลิดากวาดสายตามองไปนอกรถเผื่อจะมีใครเดินตรงมาทางนี้บ้าง และหวังว่าใครคนนั้นจะเป็นเจ้าของรถเจ้าปัญญา แต่ทุกคนก็ล้วนเดินผ่านไปยังรถของตัวเอง ค่อยๆ ขับออกไปที่ละคันสองคัน จนเหลือรถไม่กี่คันบนลานจอดชั้นนี้

“กำลังกลับบ้านครับ...”

เสียงที่ดังแว่วเข้ามาทำให้ปาลิดาหันไปมองด้วยความสนใจ ชายหนุ่มรูปร่างสูงกำลังเดินตรงมาทางนี้ เธอภาวนาขอให้เขาเดินตรงมาที่รถเจ้าปัญหาคันนี้

และแล้ว...ก็เจอเข้าจนได้สิน่า

“มาแล้วสินะ...คุณเจ้าของรถ!” เธอเอ่ยเสียงลอดไฝ่ ฟัน ยิ่งเห็นเจ้าของรถเดินอย่างไม่เร่งรีบ ไม่ทุกขี้อ้อน ยังคงเดินคุยโทรศัพท์ด้วยความสบายใจก็ยิ่งโมโห หากู้ไม่ว่าการกระทำของตัวเองได้สร้างความเดือดร้อนให้คนอื่น

ปาลิดาเปิดประตูและก้าวออกจากรถ ตาจ้องเขม็งไปที่คู่กรณีหนุ่ม

“เป็นไงเป็นกันวันนี้” เธอเอ่ยกับตัวเองอย่างหมายมาด ในหัวตอนนี้ไม่มีคำว่ากลัวหรือถูกทำร้าย เมื่อความโมโหขึ้นมามากมายใจจะอะไร และตอนนี้เธอพร้อมสู้ตาย!

ปาลิดาเดินตรงไปหาเจ้าของร่างสูงนั่นทันที

ทว่า...

โครม!

“โธ้ย!...”

สุดท้ายเธอก็ล้มจากการสะดุดขาตัวเองจนได้ แถมยังมาล้มลงตรงหน้าคู่กรณีอีกต่างหาก แทนที่จะได้จะกันซึ่งๆ หน้า กลับต้องล้มคะมำมาสบตากับตาตุ่มของเขาแทน กลับบ้านไปเธอจะทิ้งรองเท้าคู่นี้ โทษฐานที่ทำให้เธอสะดุดสองครั้งสองครา

ให้ตายเถอะ! ยังน่าอายไม่พอหรือไงเนี่ย

“เป็นอะไรหรือเปล่าคุณ ให้ผมช่วยไหม” ชายหนุ่มรีบรุดเข้าไปหาหญิงสาวที่นั่งเหมะอยู่กึ่งกับพื้นพร้อมกับยื่นมือไปให้เธอจับเพื่อพยุงตัวเองขึ้นขึ้น

“ไม่เป็นไร!”

ชายหนุ่มผงะเมื่อถูกเหยียดใส่

“ไม่เป็นไรนี่...ไม่เป็นอะไรหนัก หรือไม่เป็นไร ไม่ต้องช่วย”

“ไม่ต้องช่วย!”

‘เออ...กูทำอะไรผิดวะเนี่ย’

อติชยกมือที่ยื่นไปหวังจะช่วยหญิงสาวมาเกาศีรษะแก้แค้นแทนหลังได้ยินเสียงวีนของเจ้าหล่อน ไม่รู้ว่าเพราะเขาหรือเปล่าที่ทำให้เธอโมโห แต่เขาไม่ได้ขัดขาเธอจนล้มเสียหน่อย ล้มเองล้วนๆ เลย จะโทษเขาก็ไม่ถูกหรือเปล่า

‘ท่าจะอาย แต่ทำไมกูโดนหางเลขวะ’

คนถูกเหยียดวีนยังคงไม่เข้าใจการกระทำของหญิงสาวแปลกหน้า แต่เมื่อเธอไม่ต้องการความช่วยเหลือก็หมดหน้าที่สุภาพบุรุษเช่นเขาแล้ว ตอนนี้นี้สมควรแก่การกลับไปนอน

อติชเดินกลับไปที่รถของตัวเอง เขาเพิ่งกลับมาจากไซต์งานที่ต่างจังหวัด และไม่อยากใช้รถสาธารณะ เพราะอีกไกลกว่าจะถึงคอนโดที่พัก และพวงนี่ยังต้องใช้รถ เลยวานน้องสาวที่เรียนอยู่มหาวิทยาลัยแถวนี้เอารถมาจอดไว้ให้ที่ห้างสรรพสินค้า

ส่วนคนที่เพิ่งปฏิเสธการช่วยเหลือจากชายหนุ่มคู่นี้ก็ได้แต่โมโหตัวเอง ที่ไม่ว่าจะทำอะไรก็ได้ตั้งใจไปเสียทุกอย่าง นอกจากจะขายหน้าแล้ว สันรองทำคู่โปรดยังจะมาหัก นี่มันวันชวยที่แท้ทรูของนางสาวปาลิดา แต่เหมือนเธอจะมัวนั่งไว้อาลัยให้ความช่วยเหลือของตัวเองนานเกินไป เพราะตอนนี้เธอได้ยินเสียงปลดล็อกรถและเสียงเปิด-ปิด

ประตูของรถเจ้าปัญหา

“ให้ฉันรอมมาเป็นชั่วโมง แต่ตัวเองจะรีบหนีกลับเนียนะ จะกลับง่าย ๆ ได้ยังไง” ปาลิดาลุกขึ้นยืน ถอดรองเท้าข้างที่สั้นหักออก แล้วรีบเดินไปเคาะกระจกฝั่งคนขับของรถคู่อร์นี่ทันที

ก๊อก! ก๊อก!

อริชตกใจเล็กน้อยเมื่อหันมาเจอหญิงสาวคนเมื่อครู่มาเคาะกระจก ข้าบหน้าเจ้าหล่อนก็บูดบึ้งเหมือนไปกินรังแตนที่ไหนมา จึงเลื่อนกระจกลงเพราะคิดว่าอีกฝ่ายอาจจะมีความช่วยเหลือหรืออาจจะรู้สึกผิดที่เหวี่ยงใส่เขาเมื่อครู่นี้อย่างไรเหตุผล

“มีอะ...”

“นี่คุณปล่อยให้ฉันรอมมาเป็นชั่วโมงแล้วจะชิงหนีกลับง่าย ๆ อย่างนี้หรือ!”

รู้สึกผิดกับผีนะสิ! ไม่ใช่แค่กระจกเลื่อนลงยังไม่ทันสุดเพียงอย่างเดียว แม้แต่ประโยคที่เขากำลังจะเอ่ยอย่างคนมีไมตรีจิตก็ยังไม่มีโอกาสได้พูดจนจบ เมื่อสาวเจ้าสวนขึ้นด้วยประโยคกล่าวหาเสียก่อน

“เออ...ผมให้คุณรอหรือ” อริชชี้ตัวเองสลับกับตัวเธอ

“ผู้ชายไม่มีความรับผิดชอบ!”

“มันชักจะเกินไปแล้วนะคุณ” อริชเปิดประตูลงจากรถไปยืนประจันหน้ากับสาวซีไวววาย เขารีบอุตสำหรับพูดดีๆ ด้วย คำพูดเธอแต่ละคำที่ตบกลับเขาสี น่าฟังที่ไหนกัน “ผมไปบอกให้คุณรอตั้งแต่เมื่อไหร่แล้วผู้ชายไม่มีความรับผิดชอบเนี่ยก็ไม่น่าจะใช้ผม เพราะเราสองคนไม่เคยรู้จักกัน แล้วนี่ก็เป็นครั้งแรกที่คุณกับผมเพิ่งเจอหน้ากัน ไม่มีทางที่ผมจะไปทำคุณท้องแน่ๆ จำคนผิดแล้วคุณ”

“ฉันไม่ได้ท้อง!”

“ก็เห็นมาเรียกร้องความรับผิดชอบ เลยนึกว่ามาตามหาพ่อของลูกในท้องนะสิ”

“นอกจากจะไม่มีควมรับผิดชอบแล้วยังปากเสียอีกต่างหาก”
ปาลิดาต่อว่าอีกฝ่ายอย่างไม่เกรงใจ จนปานนี้แล้วเขาก็ยังไม่สำนึกผิด
หรือสลดใจที่ตัวเองดึงเบรกมือไว้เลย

“โอะ! ก็บอกแล้วไงว่าไม่ได้ทำใครท้อง”

“ก็บอกแล้วไงว่าฉันไม่ได้ท้อง!”

“งั้นก็บอกมาว่าผมไปทำอะไรให้คุณไม่พอใจจนต้องมายืนด่า
กันฉอดๆ แบบนี้” อธิชเอ่ยออกมาด้วยความเบื่อหน่าย แทนที่กลับถึง
กรุงเทพฯ แล้วจะได้รีบกลับบ้านไปนอนพักผ่อนหลังจากที่โหมงานหนัก
มาหลายวัน แต่กลับต้องมาเสียเวลาให้ผู้หญิงแปลกตรงหน้า

ปาลิดาร้อง ‘เหอะ’ ในลำคอเมื่อได้ยินประโยคไม่เข้าหูจากเขา

“นี่ยังไม่รู้ตัวอีกหรือ”

“ถ้ารู้คงไม่ถามรีเปล่า”

“รถคุณดึงเบรกมือไว้ ทำให้รถฉันออกไม่ได้ และฉันก็รอคุณมา
เป็นชั่วโมง ประชาสัมพันธ์ประกาศตามหาเป็นสิบๆ รอบ พี่ยามก็ตาม
ล่าตัวคุณยิ่งกว่าโจรขโมยกางเกงใน แล้วคุณจะซิ่งหนีไปง่ายๆ แบบนี้
โดยไม่มีแม้แต่คำว่าขอโทษหรือไง! ฮะ!”

คนถูกต่อว่าได้ยินชัดเจนเพียงประโยคเดียวนั้นคือ ‘คุณดึง
เบรกมือไว้’ ส่วนที่เหลือแทบจะไม่กระทบโสตประสาทการได้ยินของ
เขา เพราะประโยคนั้นประโยคเดียวก็เพียงพอที่จะเข้าใจอาการของ
หญิงสาวแล้วว่าเพราะเหตุใดถึงเกรี้ยวกราดเช่นนี้ ถ้าหากเป็นเขาก็คง
เกรี้ยวกราดไม่แพ้เธอ

อธิชมองเข้าไปในรถเพื่อพิสูจน์ความจริงกับข้อกล่าวหา ซึ่ง
คำตอบก็คือ...

‘ถูกวางยาแล้วไง’

“คุณรู้แล้วใช่ไหมทำไมฉันต้องมายืนด่าคุณฉอดๆ แบบนี้”

ปาลิดาชอบหายใจถี่เพราะเมื่อครู่ใช้พลังงานไปเยอะ เรียกว่าแทบ

ไม่ได้หยุดหายใจเลยทีเดียว

เธอไม่เถียงว่าส่วนหนึ่งเพราะเก็บกดมาจากการที่ถูกบอกเลิกด้วยเหตุผลเห็นแก่ตัว พอได้พูดแล้วเหมือนได้ระบายเรื่องนั้นไปด้วย ซึ่งคนอย่างเขาก็สมควรโดนเพราะการกระทำที่ไม่นึกถึงสาธารณะเช่นนี้

“ไม่รู้ก็ควายแล้วคุณ”

หลักฐานชัดคตาขนาดนี้ใครจะไปเถียงออกล่ะ จะให้บอกเธอว่าจริงๆ แล้วคนที่จอดรถไม่ใช่เขา แต่เป็นยายน้องสาวตัวแสบที่ขี่หลังขี่ล้มต่างหากก็ไม่ใช่เรื่องใหม่ เพราะนั่นเหมือนเป็นข้อแก้ตัวและไม่รับผิดชอบกลายเป็น

“จอดรถแบบนี้ก็...”

“อย่าเกรี้ยวกราดสิคุณ” อธิศรีรีบเบรกเพราะรู้ว่าเธอจะพูดว่าอะไร

‘จอดรถแบบนี้ก็จอดได้ควายเหมือนกัน’ เขารู้หรือกว่าเธอกำลังจะพูดประโยคนี้

“ผมขอโทษที่ทำให้คุณต้องเสียเวลาแล้วยังต้องเสียอารมณ์อีก” อธิศรีรีบเอ่ยขอโทษขอโพย แม้เขาจะไม่ได้เป็นโจรตัวจริงก็เถอะ แต่เขาก็เป็นพี่ชายโจร ยังไงก็ต้องรับผิดชอบแทนโจรอยู่ดี แล้วเขาจะไปเล่นงานโจรอีกที่

“คุณอยากให้ผมทำอะไรเป็นการโต้โทษก็บอกมาได้เลย ผมยินดี”

“กรุณาเลื่อนรถให้ฉันด้วยค่ะ” หญิงสาวเอ่ยเสียงแข็ง เธอไม่ได้ต้องการอะไรมากมาย นอกจากคำว่าขอโทษ ส่วนที่เผลอต่อกว่าเขาไปเสียหลายประโยคก็เป็นอารมณ์คล้ายตาม ด้วยเหตุด้วยผลแล้วนั้นเขาสมควรโดน

“ครับคุณผู้หญิง”

อริชรีบขึ้นรถแล้วเคลื่อนรถออกจากหน้ารถเธออย่างว่องไว
นี่ถึงห้องสาวตัวแสบแล้วก็ได้แต่คาดโทษไว้ มองหญิงสาวแปลก
หน้าที่เดินด้วยรองเท้าส้นสูงเพียงข้างเดียวจากกระจกมองหลัง โบหน้า
สวยเฉียวบึ้งตึงเหมือนไปโกรธใครมาเป็นสิบชาติ ซึ่งคำตอบก็คือเขา
นั่นละที่เป็นต้นเหตุ

เสียงสั้นเตือนของโทรศัพท์มือถือที่อยู่ในกระเป๋ากางเกงทำให้อริชต้องลงสายตาออกจากรุ่งเพริยว และคนที่โทร. เข้ามาก็คือตัวต้นเหตุที่ทำให้เขาถูกด่าไม่ซ้ำประโยค

“พีเตอร์เจอรถใหม่ จำโซนที่น้องบอกได้ไหมเนี่ย” เมื่อพี่ชายรับโทรศัพท์ ลลิตาก็รีวคำถามใส่ทันที

“เจอ!”

“เห็นเงียบไปก็นึกว่าหาไม่เจอ” เธอถอนหายใจด้วยความโล่งอก แต่เพียงชั่วครู่เท่านั้น...

“ไม่ได้เจอแค่นั้นนะ แต่เจอค่าจนหุซาแล้วเนี่ย” อริชเอ่ยพร้อมกับมองรถญี่ปุ่นคันเล็กที่ขับผ่านไปด้วยความเร่งรีบ “เพราะแแก่คนเดียวเลยตาด้า!”

“น้องผิดอะไรเนี่ย” คนถูกต่อว่าทำหน้าที่

“บ้านแกสอนให้จอดรถขวางหน้าคนอื่นแล้วดึงเบรกมือไว้รีงสะถ้าพี่ชายแแก่โดนฆ่าตายก็ขอให้จำไว้ว่าสาเหตุมาจากแแก่คนเดียว ไม่มีใครอื่นมาเกี่ยวเลย”

“จริงหรือพีเตอร์”

“พี่ล้อแแก่เล่นมั้ง ไม่ถูกเขาซักปิ่นมายังก็บุญหัวพี่แแก่เท่าไรแล้ว”

“ต้าขอโทษ...” ลลิตาเอ่ยเสียงเศร้า เพราะความรีบแแท้ๆ ที่ทำให้อริชลืมตัวดึงเบรกมือขึ้นตามความเคยชิน

“ไม่ยกโทษให้เว้ย”

“ใจร้าย”

“แน่นอน” อริชไม่สะทกสะท้าน “จะไปทำอะไรก็ไป จะกลับไปนอนแล้ว”

อริชคุยกับลลิตาอีกไม่กี่ประโยคก็วางสาย อดจะเหลือบมองไปยังบริเวณที่ก่อนหน้านี้มีรถญี่ปุ่นคันเล็กจอดอยู่ไม่ได้ ทว่านี่ถึงรถแล้ว เหตุใดไบหน้าเจ้าของรถถึงผุดขึ้นมาในหัวแทน

“ตามหลอกหลอนแม่แต่ตัวไม่อยู่นี่นะ” อริชส่ายหัวเพื่อขบได้ภาพหลอนนั้นไป แต่ถึงอย่างไรไบหน้าเธอก็ยังชัดเจนในหัว “โคตรเฮี้ยนอะ”

1

โลกกลม

ร่างสูงเดินออกจากร้านสะดวกซื้อพร้อมกับหยิบครีวของดีที่พนักงานเพิ่งหยิบออกจากเครื่องอบร้อนๆ เข้าปาก วันนี้ทั้งวันอริชทำตามความตั้งใจของตัวเองคือนอนให้เต็มอิ่ม จากที่คิดว่าจะไปทำงานก็เปลี่ยนใจใช้สิทธิ์ลาหยุด หลังจากที่ตรากตรำทำงานแทบไม่ได้พักเพื่อปิดโปรเจกต์และเตรียมความพร้อมเพื่อจะเริ่มงานใหม่ในวันพรุ่งนี้

ชายหนุ่มหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเปิดเครื่อง ทันทีที่ส마트โฟนเครื่องบางพร้อมใช้งาน ทั้งข้อความจากแชตส่วนตัวและกรู๊ปไลน์ก็ดังแจ๊งเตือนพร้อมๆ กัน และเพียงไม่กี่นาทีสายเรียกเข้าสายแรกของวันก็ดังขึ้น

“นึกว่านอนไหลตายไปแล้วซะอีก”

ลลิตาเอ๋อเสียงหวานเป็นประโยคแรกหลังจากที่ชายตัวดียอมเปิดเครื่อง เธอรีอูดสำหรับโทร. หาทั้งวันก็ติดต่อไม่ได้ นี่หากอริชไม่เปิดเครื่อง เธอคงได้บึ้งรตมาหาเขาที่คอนโดตามคำสั่งของมารดาแน่

“โทร. มาก็อวยพรกันเลยทีเดียว” อริชเอ๋อพร้อมกับเคี้ยวครีวของดีอย่างไม่สะทกสะท้าน “วันหยุดทั้งทีก็พักผ่อนบ้างสิวะ”

“ไม่ได้ไม่สบายใช่ไหม” เธอเองก็อดเป็นห่วงพี่ชายไม่ได้ เพราะ

รู้ว่าก่อนหน้านี้เขาทำงานหนักเพียงใด แถมงานยังมีปัญหามากมาย จนกินระยะเวลาจากกำหนดเดิมไปเกือบเดือน

“พี่สบายดี ไม่ต้องห่วง”

“ปกติพี่เคยหยุดงานที่ไหน อยู่ๆ หยุดเอาดี๊อยู่ แบบนี้ก็ต้องตกใจ เป็นธรรมชาติ”

พี่ชายเธอไม่เคยเกรเรื่องงาน น้อยครั้งที่ชายหนุ่มจะหยุดงาน แบบไม่มีปี่มีขลุ่ย เพราะปกติเขาทำงานตลอดเจ็ดวันไม่มีวันหยุด อย่่า พุดถึงเรื่องลาหยุดหรือลาพักร้อนเลย แม้แต่เจ้าตัวปวยก็ยังไม่มาทำงาน แทนที่จะไปโรงพยาบาล การที่เขาปิดช่องทางการสื่อสารและพักผ่อน อยู่คนเดียวคงสุดแล้วจริงๆ

“ก็แค่เพลียๆ”

“แวะไปหาแม่ด้วย โทร. มาบ่นให้ตำฟังแต่เชื่อว่าติดต่อลูกชาย ไม่ได้ ไม่รู้ป่านนี้ลืมทางกลับบ้านหรือยัง”

เขาตั้งใจไว้อยู่แล้วว่าพรุ่งนี้จะแวะไปกินอาหารเช้าที่บ้าน เพราะ สามเดือนมานี้แทบไม่ได้กลับบ้านเลย โทร. คุยกับมารดาทีนานๆ ที่ ด้วยภาระงานที่ยุ่งมากจนไม่มีเวลา

อิชิซึกุ โทรศัพทพร้อมกับเดินกลับขึ้นห้อง เขาที่เดินเข้าไปใน ล็อบบี้ของคอนโดซึ่งเป็นทางผ่านขึ้นตึกพลันชะงักกึก เมื่อสายตาสะดุด เข้ากับหญิงสาวใบหน้าคุ่นตาที่กำลังยืนรอลิฟต์อยู่

“พี่เตอร์ยังอยู่ไหมเนี่ย” ลลิตาเอ่ยถามเมื่อปลายสายเงียบไป

“แค่นี้ก่อนนะตำ เดี่ยวพรุ่งนี้เช้าพี่แวะเข้าไปที่บ้าน” อิชิซึกุกล่าว นิ่งสาวทันที

“เกิดอะไรขึ้นหรือเปล่าพี่เตอร์” หญิงสาวถามด้วยความเป็นห่วง เพราะพี่ชายมีอาการแปลกไป ดูร้อร่นแปลกๆ จนเธอไม่สบายใจ

“พี่เจอคู่กรณี”

“คู่กรณี?” ลลิตาเอ่ยทวนคำพูดของพี่ชาย คนอย่างอิชิซึกุไม่เคย

มีปัญหาเกี่ยวกับใครนอกจาก... “เจ้าของรถที่ตำไปจอดขวางหน้าไว้หรือ!”

“เออ แค่นี้ละ”

อิซซิดตัดสายจากน้องสาว แล้วสาวเท้าเข้าไปหาหญิงสาว ใบหน้าเรียบนิ่งหลังตรง พลังยึดครีวของตี่เหลือครึ่งชิ้นเข้าปาก ทั้งหมด การแต่งกายของเธอไม่ต่างจากที่เจอกันเมื่อวานนัก เพียงแต่วันนี้ผมที่ปล่อยเคลียหลังถูกรวบตึงเป็นหางม้า เผยใบหน้าสวยเฉียวของเจ้าหล่อน

ปาลิดาไม่ได้สนใจสิ่งรอบตัว นอกจากตัวเลขบนผนังหน้าลิฟต์ ที่นับถอยหลังลงมายังชั้นล่าง เมื่อประตูลิฟต์เปิดออกจึงเดินเข้าไป มือที่กำลังทาบคีย์การ์ดเพื่อกดหมายเลขชั้นพลันชะงักเมื่อเหลือบเห็นผู้ชายหน้าคุ้นทางทางตาวากำลังเดินตรงดิ่งมาที่เธอ

‘เจ้าของรถคันนั้น’

แน่นอนว่าเธอจำเขาได้ เพราะเหตุการณ์เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวานนี้ แต่ทำไมเขามาอยู่ที่นี้ได้

“ตามมาถึงนี่เลยหรือเนี่ย”

เมื่อเห็นชายหนุ่มทาบคีย์การ์ดปลดล็อกประตูชั้นในเฉพาะผู้พักอาศัย ทั้งยังเดินมาที่ลิฟต์ซึ่งเธอยืนอยู่ มือเล็กที่กำลังกดหมายเลขชั้นก็เปลี่ยนมากดปุ่มเหล็กเพื่อปิดประตูแทน เธอกดย่ำๆ อยู่แบบนั้นเพื่อให้ประตูลิฟต์ปิดก่อนที่เขาคงจะเดินมาถึง

ปาลิดาดอนหายใจอย่างโล่งอกเมื่อประตูลิฟต์ปิดทันก่อนที่เขาจะเดินมาถึง

“หนึ่แบบนี้แสดงว่าจำกันได้สินะ” คนที่มาไม่ทันลิฟต์ยกยิ้มมุมปาก ก่อนจะหุบฉับเมื่อทบทวนการกระทำของตัวเอง “แล้วทำไมคุณต้องอยากมาเสนอหน้ากับเขาด้วยวะ”

หากถามว่ารู้สึกผิดหรือ ก็อาจจะใช่ แต่ก็ไม่ถึงกับอยากตามไปขอโทษเธออีกครั้ง

“มึงนอนเยอะเกินไปใช้ไหมเตอร์”

อติชสายหัวอย่างไม่เข้าใจการกระทำของตัวเอง ก่อนจะทำขาเข้าไปในลิฟต์ตัวใหม่ ทาบคีย์การ์ดเพื่อกดหมายเลขชั้นที่ตัวเองอยู่ แม้เขาจะรู้ว่าเธออยู่ชั้นไหนก็ไม่อาจตามขึ้นไปได้ เพราะลิฟต์เป็นระบบล็อกชั้น กดหมายเลขชั้นได้แค่ชั้นที่ตัวเองอยู่และพื้นที่ส่วนกลางเท่านั้น

“คิดเหมือนอยากตามไปหาเขาเลยนะมึง” ชายหนุ่มสลัดเอาความคิดบ้าๆ ของตัวเองทิ้ง เขาควรเอาเวลาคิดฟุ้งซ่านนี้ไปพักผ่อนเพื่อลูยงานพุงนี้เสียยิ่งดีกว่า

“สวัสดิ์ครับเฮียก้อ” อติชยกมือไหว้วิศวกรรุ่นพี่ซึ่งรู้จัก

มักคุ้นกันเป็นอย่างดี เพราะเคยร่วมงานกันมาหลายโครงการ

“มาแต่เช้าวันนี้” ก่อเกียรติรับไหว้พร้อมกับขมื่อบิดขี้เกียจ

“เฮียเองก็มาแต่เช้าเหมือนกันนี่” ชายหนุ่มวางกระเป๋าลงบนโต๊ะที่ว่างและทิ้งตัวลงนั่ง

“มาแต่เช้าอะไรละ กูยังไม่ได้อกลับบ้านเลยต่างหาก” คนที่ยังไม่ได้นอนอ้าปากหาวหวอด ก่อนจะพับโน้ตบุ๊กลงแล้วเก็บเข้ากระเป๋า “ฝากงานทางนี้ด้วยแล้วกัน เดี่ยวกูกลับบ้านไปงีบก่อน บ่ายๆ เดี่ยวเข้ามาใหม่”

“ไม่มีปัญหาครับ”

นี่เป็นวิถีชีวิตที่คุ้นชินกันดีสำหรับพนักงานบริษัทแห่งนี้ และอีกไม่นานสภาพเขาคงไม่ต่างจากก่อก่อเกียรติ

เลิศทรัพย์ไพศาล เอ็นจิเนียริงทำธุรกิจให้บริการงานวิศวกรรมระบบประกอบอาคารครบวงจร ซึ่งโครงการที่ประมูลได้มาเป็นงานรีโนเวตคอมมูนิตี้มอลล์ในกลุ่มบริษัทรุ่งเรืองพัฒนา

“รายละเอียดคิกออฟเมื่อวานถามไ้บ้อได้เลย” ก่อเกียรติชี้ไปยังชายหนุ่มรูปร่างบางสวมแว่นตาดำนาตาหยาบที่เพิ่งเดินเข้ามาในออฟฟิศ

“สวัสดีครับ” คนมาใหม่ยกมือไหว้ชายหนุ่มทั้งสองคนด้วยความ
นอบน้อม

“นี่ไอ้เตอร์ คนที่จะสอนงานมึง” ก่อเกียรติแนะนำ

“สวัสดีครับพี่เตอร์ ผมป้อครับ ฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะครับ”

“อยู่เป็นนี่หว่า” อธิชพยักหน้าขึ้นลงอย่างพึงพอใจ

“เด็กจบใหม่ เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง ฝากมันด้วย” ก่อเกียรติ
บอกก่อนจะเดินออกจากออฟฟิศไป

“ทำงานที่นี้ที่แรกหรือเปล่า”

อธิชชวนคุยเพื่อไม่ให้อีกฝ่ายเกร็งพร้อมกับมองสำรวจอีกฝ่ายไป
ด้วย ก่อนจะนึกในใจ ‘จะไหวหรือเปล่าวะ’ ด้วยรูปร่างออร่าอัน
อย่างกับผู้หญิงทำให้เขาอดสบประมาทไม่ได้ ด้วยงานที่ค่อนข้างหนัก
จึงไม่แปลกใจที่บริษัทจะมีพนักงานหน้าใหม่เข้ามาแทบทุกเดือน
เพราะพนักงานหน้าเก่าก็ลาออกแทบทุกเดือนเช่นกัน แต่ถึงอย่างนั้น
เขาก็ไม่ควรตัดสินใจฝ่ายใดแค่แรกเจอหรือด้วยรูปลักษณ์ภายนอก

“ที่แรกครับ” ประวิติตอบอย่างซัดถ้อยซัดคำ แต่กลับต้องหน้า
เหลือเมื่อได้ยินประโยคถัดมาของผู้เป็นนาย

“มึงคิดผิดแล้วที่มาทำงานที่นี้” เขาไม่ได้ขู่หรือเอ่ยเกินจริง แต่
ความจริงก็ตามที่พูด “งานที่นี้ค่อนข้างหนัก ชีวิตส่วนตัวมึงจะหายไป
เกินครึ่ง”

“ผมอยากทำงานที่นี้เพราะบริษัทเลิศทรัพย์ไพศาลเป็นบริษัทที่
มีชื่อเสียง มีผู้บริหารที่เก่ง ผมไม่กลัวที่จะทำงานหนัก ผมพร้อมที่จะ
เรียนรู้งานเต็มที่ และจะทำตามคติพจน์ของบริษัทอย่างขยันขันแข็ง
ตอบสนองความต้องการของลูกค้า ใส่ใจรายละเอียด เพื่องานที่มี
ประสิทธิภาพ”

“มึงสัมภาษณ์งานผ่านแล้วป้อ ตอนนี้มาทำงานจริงแล้ว” อธิช
ยิ้มพร้อมกับชี้ลงพื้นเพื่อยืนยันว่าที่นี่ใช่ตังงาน ไม่ใช่ห้องสัมภาษณ์ เพื่อ

อีกฝ่ายลืมนำตัวเองผ่านเข้ามาทำงานแล้ว ไม่ใช่กำลังสัมภาษณ์งาน
อยู่

“ครับ” ปรุคมิพยักหน้ารับพร้อมกับวางกระเป๋าบนโต๊ะทำงาน
ของตัวเอง

“คิกออฟเมื่อวานเป็นยังไงบ้าง”

ปรุคมิหิยิบสมุดจตรงรอยละเอียดออกมายื่นให้เจ้านายหนุ่ม “นี่
ครับ”

อริขรับสมุดมาเปิดดู “นอกจากมึงจะไม่สรุปให้กูฟังแล้ว กูยัง
ต้องแกะลายมือมึงเอาเอง?”

“ผมต้องสรุปด้วยเหรอ”

“หรือจะให้กูสรุปเอง”

“ผมสรุปเองดีกว่าครับ” ปรุคมิริบหิยิบสมุดจตรงงานตัวเองคืนมา
และส่งยิ้มแหย่ให้ลูกพี่หนุ่ม

หนุ่มร่างสูงที่กำลังเดินลงบันไดจากสถานีรถไฟฟ้ายกมือ
ปิดปากที่กำลังหวาดด้วยความเปลี่ยว ใครบอกว่าเริ่มงานขึ้นใหม่วันแรก
จะสบายๆ แน่นอนว่าไม่ใช่คนจากเลิศทรัพย์ไพศาลเคยพูดไว้แน่นอน
กว่าเขาจะได้เดินออกจากออฟฟิศก็สี่ทุ่มกว่าแล้ว กว่าจะเดินทางถึง
คอนโดก็ปาไปเกือบห้าทุ่ม

อริขไม่ได้ตรงเข้าคอนโด แต่เดินเลยไปยังร้านอาหารตามสั่งที่
เปิดช่วงดึกในซอยข้างๆ แม้จะเป็นร้านอาหารเล็กๆ ริมทาง แต่รสชาติ
ระดับภัตตาคารเลยก็ว่าได้ ที่นี่จึงเป็นร้านที่เขาฝากชีวิตไว้เสมอมา

“เอาเหมือนเดิมนะครับเจ้โอ” อริขเอ่ยสั่งเมนูประจำอย่างรู้ใจ
กันดีกับเจ้าของร้าน

“หาที่นั่งเลยลูก น้ำฟรี น้ำแข็งฟรี บริการตัวเองเหมือนเดิมจ๊ะ”
เจ้โอเอ่ยโดยที่มีมือยั้งจับด้ามกระทะและตะหลิวอยู่

“รับทราบครับผม”

อิซซัตกั๊วและถือแก้วพลาสติกไว้ในมือพลางมองหาที่นั่ง วันนี้นี้
ลูกค้าร้านเจี๊โอดูคึกคักเป็นพิเศษ ทุกโต๊ะล้วนถูกจับจองหมด ไม่มีว่าง
แม้แต่โต๊ะเดียว จะเปลี่ยนใจสั่งกลับบ้าน เขาก็ชี้แจงเก็บขยะไปทิ้ง
ซึ่งตัวเลือกเหลือทางเดียวคือต้องไปอาศัยร่วมโต๊ะกับลูกค้าคนอื่น
หวยออกอยู่ที่คนมาคนเดียวอย่างโต๊ะในสุคนั้น

ชายหนุ่มเดินตรงเข้าไปอย่างไม่ลังเล

“ขอนั่งด้วยนะครับ” เขาเอ่ยกับหญิงสาวที่นั่งวนอยู่กับโทรศัพท์
ในมือ

“เชิญค่ะ” เธอเอ่ยโดยที่ไม่ได้เงยหน้ามามอง

“ขอบคุณครับ” เขากล่าวขอบคุณก่อนจะนั่งตัวนั่งลงฝั่งตรงข้าม
เธอ และหยิบโทรศัพท์ออกมาดูแชตกลุ่มทำงานระหว่างรออาหาร

ปาลิดาที่กำลังนั่งสไลด์หน้าจอสมาร์ทโฟนท่องเว็บชอปปิงออนไลน์
ไม่ได้สนใจผู้มาขอที่นั่งร่วมโต๊ะ ร้านนี้เธอเป็นลูกค้าตั้งแต่ย้ายมาอยู่
ใหม่ๆ จวบจนปัจจุบัน ด้วยรสชาติและราคาที่เหมาะสม ร้านนี้จึงเป็น
ร้านประจำของคนที่อยู่ละแวกนี้ มีลูกค้าเยอะเป็นพิเศษแม้จะติดดิน
ค่อนข้างแล้วก็ตาม การนั่งร่วมโต๊ะหรือแบ่งปันที่นั่งกับลูกค้าคนอื่นก็
กลายเป็นเรื่องปกติที่พบเจอ

แน่นอนว่าคนที่ไม่รู้จักกันย่อมต่างคนต่างนั่ง ต่างคนต่างกิน
แม้จะนั่งโต๊ะเดียวกันก็ตาม ทว่าครั้งนี้เธอกลับรู้สึกคล้ายกำลังถูกจ้อง
ซึ่งตรงหน้าเธอมีเพียงแค่ผนังปูนฉาบเปลือยกับผู้ชายที่ขอร่วมโต๊ะ และ
ไม่มีทางที่ผนังปูนจะมีตาจ้องเธอได้ ดังนั้นก็เหลือเพียงอย่างเดียว...

ปาลิดาเงยหน้าขึ้นมองคนที่นั่งตรงข้ามโดยอัตโนมัติ

“บังเอิญอีกแล้วนะว่าไหม”

เธอหน้าตึงเมื่อเงยหน้าขึ้นมาเจอคู่กรณีเก่าที่กำลังส่งยิ้มมาให้
หากเธอไม่หิวจนได้บิตคงจะลูกกลับคอนโดตอนนี้เสียให้รู้แล้วรู้รอด

ปาลิดากวาดสายตามองโต๊ะอื่นเผื่อจะมีที่ว่าง จะได้เปลี่ยนโต๊ะ แต่โชคก็ไม่เข้าข้างเธอเลย

“เกลียดชังหน้าผมจนไม่อยากร่วมโต๊ะกันเลยเหรอ”

อริชถามเมื่อเห็นปฏิกิริยาแสดงความไม่พอใจชัดเจนของเธอ เขาก็แปลกใจไม่น้อยที่ผู้หญิงที่เขาขอร่วมโต๊ะด้วยเป็นคู่กรณีเก่ากว่าจะรู้จักตอนที่เห็นเธอยกมือตัดผมที่โบหนูนั่นละ ซึ่งทำให้เขานิ่งค้างไปเลย เพราะนี่เป็นครั้งที่สามที่เขาเจอเธอด้วยเหตุบังเอิญ

“ใช่” ปาลิดาตอบตามตรง

“ถนอมน้ำใจผมบ้างก็ได้” อริชเอ่ยด้วยน้ำเสียงกึ่งขำกึ่งหมั่นไส้ ผู้หญิงอะไรไม่คิดอ้อมค้อมบ้างเลย

“ไม่จำเป็น” และเธอก็ยังชื้อตรงต่อความรู้สึกของตัวเองเช่นเดิม

“ผมก็ขอโทษแล้วไง ทำไมคุณยังโกรธแค้นผมอยู่อีกละ ที่อาฆาตแค้นผมแบบนี้เพราะชาติหน้าอยากเกิดมาเจอผมอีกหรือเปล่า” อริชสัพยอก ยิ่งเห็นใบหน้าสวยบึ้งตึงแล้วเขาก็ยิ่งอยากแกล้ง

“แค่ชาตินี้ก็เกินพอ”

“แต่เราบังเอิญเจอกันบ่อยนะว่าไหม” อริชชวนคุยอย่างเป็นกันเอง แต่ดูเหมือนอีกฝ่ายไม่ได้อยากเป็นกันเองกับเขาเสียเท่าไร เพราะเจ้าหล่อนไม่หันหน้ามองกันเลย เอาแต่มองหามดหาแมลงตามชอกอิฐอยู่นั่น “หรือคุณไม่คิดแบบนั้น”

“ฉันคิดแต่ว่ายังไม่หมดกรรม”

“แสดงว่าชาติที่แล้วเราคงเคยทำบุญร่วมชาติ ตักบาตรร่วมกันกันมาก่อน ชาตินี้ถึงได้มาพานพบกันอีก” อริชแทบหลุดคำเมื่อคนที่หามดหาแมลงเมื่อครู่หันขวับมาดลิ่งตาเขียวบิดใส่เขา แต่ก็ยังแกล้งไม่เลิก “คุณคิดว่าชาติหน้าเราจะเจอกันไหม”

“คุณช่วยนั่งเสียบๆ ได้ไหมคะ ทำแบบไม่มีตัวตนเลยยิ่งดี”

“ข้าวได้แล้วจ้า”

เหมือนแจ๊โด้จะรู้จังหวะจึงได้นำข้าวสองจานมาวางตรงหน้า
คนทั้งสองได้อย่างถูกเวลา และเมื่ออาหารมาถึง ต่างคนก็ต่างสนใจ
งานข้าวตรงหน้าตัวเอง ไม่มีประโยคสนทนาใดๆ อีก

ปาลิดาลูกจากโต๊ะไปจ่ายเงิน จะบอกว่าเธอรีบกินรีบไปก็ไม่ผิด
นัก เมื่อได้รับเงินทอนก็ตรงกลับคอนโดตันที่ ยิงรู้ว่าคู่กรณีเก่าเดินตาม
หลังมาติดๆ ก็ยิ่งรีบสาวเท้าให้เร็วขึ้น

“เดี๋ยวก่อนสิคุณ”

ปาลิดาจำต้องหยุดอยู่กับที่เมื่อถูกดักทางไว้ ถ้าถูกเรียกเฉยๆ
มีหรือเธอจะหยุด “มีอะไรคะ”

อริชชะงักเพราะคำถาม เพราะเขาก็ถามตัวเองด้วยประโยค
เดียวกันเหมือนกัน

เขามีธุระอะไรถึงเรียกเธอไว้ แถมยังมาดักหน้าขวางทางเดินของ
ชาวบ้านชาวช่องเขาแบบนี้อีก

‘ทำอะไรของมึงไอ้เตอร์!’

“ผมขอโทษ” อริชโพล่งออกไป

“คะ?”

“ขอโทษที่ทำให้คุณโกรธ”

ความจริงคือเขาก็ไม่รู้ตัวเองเหมือนกันว่าทำไมถึงเลือกพูดคำว่า
‘ขอโทษ’ แต่เมื่อพูดไปแล้วก็ต้องแถมต่อไป

“ถ้าเรื่องวันนั้น คุณขอโทษฉันแล้วล่ะคะ”

“ไม่รู้สิ ผมยังรู้สึกผิดอยู่เลย”

โกหกทั้งเพ!

ความรู้สึกผ่องรู้สึกผิดอะไรไม่มี เขาเลิกรู้สึกผิดตั้งแต่วันนั้นแล้ว
แต่ที่ยังพูดเรื่องเดิมอยู่เพราะเขาอยากมีเรื่องคุยกับเธอหรือ แต่เธอดู
ไม่ค่อยอยากเสวนากับเขาสักเท่าไร

ปาลิดาถอนหายใจออกมา บางทีการกระทำที่ไม่ดีของเธออาจ

ที่แสดงออกต่อเขาอาจจะทำให้เขาคิดว่าเธอยังโกรธอยู่ ซึ่งเธอก็มีส่วนรับผิดชอบ

“ฉันไม่ได้ตั้งใจอะไรแล้ว คุณสบายใจเถอะ” เมื่อชายหนุ่มพยักหน้าเข้าใจ เธอก็เอ่ยขอตัว แต่กลับถูกเรียกไว้อีกครั้ง

“คุณไม่คิดว่าระหว่างเรามันมีเรื่องบังเอิญเกิดขึ้นบ่อยเกินไปหรือ”

“ไม่ค่ะ” เธอส่ายหน้า เพราะคิดว่าเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นได้กับทุกคน ยิ่งระหว่างเธอกับเขายังมีโอกาสเกิดขึ้นบ่อยอยู่แล้ว เนื่องจากอยู่คอนโดเดียวกัน

“เราบังเอิญเจอกันมาสามครั้งติดแล้วนะ”

“ค่ะ ซึ่งมันอาจจะไม่มีครั้งที่สี่” เธอตอบอย่างมั่นใจ ไม่เข้าใจว่าเขาต้องการจะสื่ออะไร และไม่คิดจะเข้าใจหรืออยากรู้อะไรด้วย “ฉันขอตัวนะคะ”

ปาลิดาเดินเบี่ยงผ่านหน้าเขาไป ครั้งนี้ชายหนุ่มไม่ได้ยื้อเธอไว้ ทว่าเอ่ยไล่หลังไปให้ได้ยิน

“แต่ถ้าบังเอิญมีครั้งที่สี่...ผมจับคุณแน่!”

2

พรหมลิขิตหรือแค่บังเอิญ

ภายในออฟฟิศขนาดกะทัดรัดที่ถูกสร้างขึ้นเฉพาะกิจของบริษัทเลิศทรัพย์ไพศาลอยู่ในบรรยากาศเงียบสงบ มีเพียงเสียงเครื่องปรับอากาศมือสองที่ครางหนึ่งๆ ให้ได้ยินเป็นครั้งคราว พนักงานทุกคนต่างทำหน้าที่ของตัวเองอย่างคร่ำเคร่ง และไม่มีที่ท่าว่าจะมีใครลุกออกจากที่นั่งประจำตำแหน่ง แม้ตอนนี้จะล่วงเลยเวลาเลิกงานไปนานมากแล้วก็ตาม

“พวกมึงไม่คิดจะพูดอะไรกันเลยหรอ แม่เงียบอย่างกับป่าช้า” ก่อเกียรติเอ่ยขึ้นทำลายความเงียบ ทว่าวิศวกรเพื่อนร่วมงานที่มีอยู่ทั้งหมดสี่ชีวิตกลับเพียงสายศีรษะและก้มหน้าก้มตาทำงานต่อ

“ทำงานเหนื่อยๆ แบบนี้ถือว่าเราควรจัดนะ หรือพวกมึงว่าไง” และเหมือนว่าครั้งนี้จะได้ผล เพราะทุกคนหันมาสนใจเขาเป็นตาเดียว

“ผมรอคำนี้มานานแล้วเฮ้ย” พัฒน์เอ่ยขึ้นพร้อมไถ่เก้าอี้ไปนั่งข้างวิศวกรรุ่นพี่ เช่นเดียวกับเสกข์ที่ชุนนิ้วโป้งเห็นดีเห็นงามกับคำพูดเพื่อน

“มึงว่าไงเตอร์”

“เฮียยังจะถาม อย่างไอ้เตอร์นี่ะหรอ มันจะเซย์โน” พัฒน์ว่า

อย่างไร้ใจ ทำงานด้วยกันมาหลายปี มีหรือเขาจะไม่รู้จักอีกฝ่าย

“ทำเป็นู้ตึ้นะมึง”

“หรือมึงไม่เอา” อีกฝ่ายทำ

“ถ้าเฮียไม่ชวน กูนี้แหละจะเป็นคนเปิดเอง” อธิชเอ่ยด้วยรอยยิ้ม
เจ้าเล่ห์

“กูว่าแล้วไง”

“ไอ้ป้อ” อธิชเอ่ยเรียกมือขวา

“ครับพี่เตอร์”

“ไปจัดมาซิมึง” อธิชยื่นธนบัตรฉบับละหนึ่งพันบาทไปตรงหน้า
ปรวุฒิ แต่อีกฝ่ายกลับทำสีหน้างงวยเสียอย่างนั้น “มึงสงสัยอะไร”

“คือผมไม่เข้าใจว่าจัดมาของพี่เตอร์คืออะไร ฝากวนขยายความ
คำว่าจัดมาให้หน่อยได้ไหมครับ”

เพียงชายหนุ่มผู้ตามไม่ทันเอ่ยจบประโยค ทุกคนในออฟฟิศก็
ถอนหายใจออกมาเพราะความไร้เดียงสาของเด็กใหม่ ก่อนจะเรียกชื่อ
อีกฝ่ายอย่างพร้อมเพรียงกัน

“ไอ้ป้อ...”

“มึงไม่ได้ถามเพราะอยากกวนตีนกูใช่ไหม” คนที่ถูกขอลำ
อธิบายนเพิ่มเติมถามอย่างไม่แน่ใจ

“ผมจริงจังนะครับ”

“ไอ้เหี้ย- หน้าแหม่งโคตรจริงจัง” พัฒน์แทบหลุดคำเมื่อเห็นความ
จริงจังบนหน้าเด็กใหม่

“มึงไปเทรนเด็กใหม่หน่อยซิเสกซ์ ดูทำไอ้เตอร์จะยังไม่สอนวิชา”
ก่อเกียรติวานลูกน้อง

“มึงนี่น้ำ เกียรตินิยมไม่ได้ทำให้มึงทันสถานการณ์เลยจริงๆ”

เสกซ์ส่ายหน้าอย่างช้าชันปนเอ็นดู ก่อนจะถูกขึ้นเดินไปหา
ปรวุฒิและโอบบ่าพาเดินออกไปจากออฟฟิศ ตลอดทางเดินไปยัง

ซูเปอร์มาร์เกตก็พบว่าสอนธรรมชาตินิยมการผ่อนคลายเวลาเครียดกับการทำงาน ซึ่งประโยคที่ได้ยินจากปากเด็กใหม่ก็มีแต่คำว่า ‘มีแบบนี้ด้วยหรือครับ’ ตลอดทาง

...

บนโต๊ะตัวยาวสีขาวที่มีเอกสารและแบบแปลนของอาคารวางอยู่ ถูกแทนที่ด้วยเครื่องตีมีแอลกอฮอล์และมิกเซอร์หลากหลายชนิด บรรยากาศที่เคยเงียบสงบจนได้ยินแต่เสียงครางของเครื่องปรับอากาศ เปลี่ยนมาเป็นคึกคักด้วยเรื่องเล่าไม่ซ้ำ แต่ถึงอย่างนั้นบทสนทนาหลักก็ยังเป็นเรื่องงาน

“เอาหน้อยใหม่ป้อ”

พัฒนฐูแก้วพลาสติกในมือที่มีเครื่องตีมีสีเหลืองอ่อนขึ้นตรงหน้า นักศึกษาจบใหม่

“ผมตีมีได้คึกคักกว่าครับ” ปรวุฒิชูแก้วน้ำอัดลมในมือตัวเองขึ้น

“มึงไม่ต้องทำหน้าแปลกใจแบบนั้นหรอก” ผู้เป็นวิศวกรรุ่นใหญ่เอ่ยขึ้นเมื่อเห็นสีหน้าสงสัยของพนักงานน้องใหม่ “การตีมีสังสรรค์มันก็ต้องมีบ้างเป็นครั้งคราวไป ทำงานเหนื่อยๆ ก็ต้องมีผ่อนคลายกันบ้างแล้วที่นั่งตีมีกันแบบนี้ก็เชื่อว่าเสีียงาน เพราะพวกเราก็ยังคุยงานกันปกติ”

“ที่อื่นเป็นไงไม่รู้ล่ะ แต่ที่นี่...” พัฒนฐูที่ทำงานกับเลิศทรัพย์ไพศาลมาตั้งแต่เรียนจบขึ้นนิ้วลงพื้นแล้วเอ่ยต่ออย่างคนมีประสบการณ์ “...เป็นแบบนี้”

“หมายถึงทำงานหนักแบบนี้?” เสกซ์ถาม

“ใช่เค้าแบบนี้ต่างหากไว้ย โดยเฉพาะเฮียก่อ!”

สองหนุ่มเอ่ยท่ายประโยคอย่างพร้อมเพรียงและแท็กมือกันอย่างถูกอกถูกใจ

“เข้ากันดีเชียวนะพวกมึง” คนถูกรุมแยกเขี้ยวไล่ แต่ปกติแล้ว

ไม่เพียงแค่สองหนุ่มที่หยอกล้อเขาอย่างไม่เกรงกลัว ต้องมีอิชิที่คอยร่วมวงแจมด้วยอีกหนึ่ง ทว่าวันนี้คนหลังกลับเจียบผิดปกติ ไม่แม้แต่ได้ยินเสียงพูดหรือบ่นอะไร “มึงดูเจียบผิดปกตินะเตอร์ ฎูใช้งานมึงหนักไปหรือ”

ก่อเกียรติเคยประโยคหลังอย่างไม่จริงจังนัก เพราะไม่ใช่แค่อิชิที่งานหนัก แต่วิศวกรประจำไซต์งานนี้ทำงานหนักกันทุกคน แม้จะเป็นโครงการไม่ใหญ่และใช้วิศวกรประจำไซต์เพียงห้าคน ไม่มีแม้แต่ไฟร์แมนคุมงาน ถึงอย่างนั้นก็มียาละเอียดยิบย่อยมากมายให้นำปวดหัวเช่นกัน

“เปล่าเฮีย” อิชิส่ายหน้าพร้อมยกแก้วในมือขึ้นดื่ม ก่อนจะถอนหายใจออกมาเมื่อในหัวมีเรื่องให้คิดไม่ตก “มีอะไรให้คิดนิดหน่อยนะ”

“เรื่องงานหรือครับ” ประูฒิถามด้วยความร้อร่น เพราะกลัวตนเองจะทำตามที่อิชิสั่งได้ไม่ดี

“เปล่า” อิชิส่ายหน้า ตบปากคนซี้ก่วงลอย่างให้กำลังใจ “มึงทำงานได้ดี แล้วฎูก็ไม่ได้เครียดเรื่องงาน”

“มึงมีแฟน?” เป็นพัฒนาที่ถามและตั้งข้อสงสัย “จากประสบการณ์ผู้เชี่ยวชาญอย่างฎู มองปราดเดียวก็รู้ว่ามึงไม่ได้เครียดเรื่องงาน แต่กำลังเครียดเรื่องผู้หญิง”

“พวกมึงเชื่อเรื่องพรหมลิขิตกันไหม” อิชิปรายตามองทุกคนโดยไม่ปฏิเสธเพื่อนว่าตัวเองกำลังคิดเรื่องผู้หญิงอยู่จริงๆ

“พวกมึงที่ว่านี่...รวมถึงฎูด้วยไหมวะ” ก่อเกียรติซี้เข้าที่หน้าตัวเอง

“เฮียด้วยนั่นแหละ”

“ถูรวมอยู่กับ ‘พวกมึง’ ของมึงด้วยสินะ”

“เฮียแม่งก็ซี้ใจน้อยวะ” เสกซ์ว่าซ้าๆ ก่อนจะหันไปสนใจเพื่อน “สาวที่ไหนทำมึงเพื่อเรื่องพรหมลิขิต”

“กูก็ไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร”

“อ้าว! ทุกคนที่รอฟังอุทานขึ้นพร้อมกันอย่างมีส่วนร่วม

“ไม่รู้ว่าเขาเป็นใครก็จริง แต่บังเอิญเจอกันมาสามครั้งแล้ว” อธิษฐานไว้ประกอบจำนวนครั้ง “แถมมีเรื่องน่าตลกคือดันอยู่คอนโดเดียวกันแล้วคิดดูนะ ในคอนโดมีคนอยู่เยอะจะตายห่า เคยเดินสวนกับใครเกินหนึ่งครั้งไหม”

ทุกคนส่ายหน้าอย่างพร้อมเพรียง

“หรืออาจจะเคยเดินสวนกันหลายครั้ง แต่จะจำได้ไหมล่ะ”

เป็นอีกครั้งที่ทุกคนส่ายหน้าอย่างพร้อมเพรียงกัน

“ก็ใช่ไหมล่ะ”

“ใครจะไปจำหน้าคนที่เดินสวนกันได้ทุกคนวะ ขนาดยามหน้าคอนโดเจอแทบทุกวัน กูยังจำหน้าเขาไม่ได้เลย นับประสาอะไรกับเพื่อนบ้านที่ไม่เคยรู้จักกัน” เสกซ์ว่า

“เขาทำให้มีงประทับใจขนาดนั้นเชียวะ?” ก่อเกียรติถามบ้าง นี่เป็นครั้งแรกที่ว่าได้ที่อธิษฐานถึงผู้หญิงกับเพื่อนร่วมงาน ปกติในหัวชายหนุ่มมีแต่เรื่องงานเป็นหลัก นานๆ ที่จะมีเรื่องผู้หญิงมาเป็นหัวข้อสนทนา แต่ไม่เคยมีครั้งไหนดูตั้งใจเท่าครั้งนี้มาก่อน

อธิษฐานถึงสายตาที่พร้อมจะฆ่าคนได้ของผู้หญิงสาวแปลกหน้า ในวันที่เจอหน้ากันครั้งแรกที่ลานจอดรถของห้างสรรพสินค้า ไหนจะคำต่อว่าต่างๆ นานาที่เขาแทบจับใจความไม่ได้

“ดูท่าจะประทับใจมาก ถึงกับพูดไม่ออกเชียวะ”

“เจอหน้ากันครั้งแรกถูกตว่าจอดรถได้ควายมาก คิดว่ามันน่าประทับใจไหมล่ะเฮีย”

“โคตรประทับใจเลยวะ” พัฒน์หัวเราะชอบอกชอบใจ ต่างจากเจ้าของเรื่องที่ทำหน้าแข็ง

“ประทับใจกับผีนะสิ” อธิษฐานว่า ก่อนจะเล่าต่อ “ครั้งที่สองก็

บังเอิญเจอกันหน้าลิฟต์ที่คอนโด แต่เจ้าหล่อนก็รีบกดปิดประตูหนีเหมือนกลัวภูจะไปปล้น ครั้งที่สามก็เจอที่ร้านข้าว นั่งกินข้าวโต๊ะเดียวกัน แต่ก็ทำเหมือนไม่รู้เป็นผู้นิเฝ้าสองจุดห้า”

“สรุปแล้วปัญหาของมึงคืออะไร ฟังมาถึงตรงนี้ก็ยังไม่เข้าใจ นอกจากความน้อยอกน้อยใจที่เขาไม่เห็นหัวมึง” พัฒน์กอดอกถาม น้ำเสียงจริงจัง

“หรือมึงคิดว่าสามครั้งที่เจอกันเป็นเพราะพระหมลิตที่สวรรค์สร้างเขาให้มาเจอกับมึง คู่สร้างคู่สมที่พระพรหมจัดให้” ก่อเกียรติเดา เพราะชายหนุ่มได้เกริ่นเรื่องพระหมลิตขึ้นมาก่อนหน้านี้

“ผมไม่เชื่อเรื่องพระหมลิต”

“แล้วมึงจะเกริ่นนำเพื่อ?” ก่อเกียรติมองค้อน

“เสียคิดว่าเรื่องที่ผมเล่าไปเป็นพระหมลิตหรือแค่เรื่องบังเอิญ”

“อาจจะเป็นเรื่องบังเอิญหรือพระหมลิต อยู่ที่มึงจะเลือกให้มันเป็นเรื่องไหน”

อชิชนึกตามคำพูดของก่อเกียรติ การบังเอิญเจอใครเป็นเรื่องปกติทั่วไปที่ใครๆ ก็พานพบ แต่มันไม่ปกติสำหรับเขาเมื่อบังเอิญเจอผู้หญิงคนเดิมมาสามครั้งติด เขาไม่ใช่คนที่จะจำหน้าใครได้ขึ้นใจ จึงอดแปลกใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวเองไม่ได้

แต่ก็นั่นละ เขาอาจจะจำเธอไม่ได้เลยหากการเจอกันครั้งแรกไม่มีความพิเศษ ‘จอตลอดได้ความยาก’ ประโยคนี้ทำให้เขาลืมเธอไม่ลง ซึ่งเรื่องราวที่เกิดขึ้นบางทีก็อาจจะเป็นแค่เรื่องบังเอิญเรื่องหนึ่ง

“เธอสวย?” พัฒน์ถามเมื่ออชิขำคิดไม่ตกกับเรื่องนี้

“ก็น่ารักดี” คนถูกถามตอบตามตรง

“มึงจะจีบ?”

เพียงแค่นึกคำถามของเพื่อน มุมปากหยักก็ปรากฏรอยยิ้มบางๆ ยามนี้ถึงเรื่องราวครั้งล่าสุดที่เจอหญิงสาว

‘แต่ถ้าบังเอิญมีครั้งที่สี่ ผมจะจีบคุณ!’ เขาประกาศกร้าวเสียงดังฟังชัดขนาดนั้นไม่มีทางที่เธอจะไม่ได้ยินแน่นอน ตอนนั้นยอมรับว่าพูดไปเพียงเพราะหมั่นไส้ที่เจ้าหล่อนมันออกมันใจเสียเหลือเกินว่าจะไม่มีความบังเอิญครั้งที่สี่เกิดขึ้น ทว่าตอนนี้เขากลับไม่คิดแบบนั้น

“ถ้าเจอเขาครั้งที่สี่ ฎจีบแน่”

จีบจริงๆ ไม่ใช่แค่พูดเล่น

“ก็แค่นี้ย ประเด็นของมึงอยู่แค่ตรงนี้นี่เ็นย” พัฒน์วาระคนหมั่นไส้ ทั้งที่ก็มีคำตอบอยู่ในใจตัวเองแล้วแท้ๆ ยังจะทำเป็นถามความคิดเห็น

“เออ! จะมานั่งถามหาพรหมลิขิตขงพรหมลิขิตเพื่อ?” เสกข์สนับสนุนคำพูดเพื่อน

‘อาจจะเป็นเรื่องบังเอิญหรือพรหมลิขิต อยู่ที่มึงจะเลือกให้มันเป็นเรื่องไหน’

ตอนนี้เขาเลือกให้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องของความบังเอิญ แต่หลังจากนี้เป็นต้นไปเขาจะเป็นคนลิขิตเรื่องทุกอย่างด้วยตัวเอง

เขาไม่เชื่อใน ‘พรหมลิขิต’ แต่เชื่อใน ‘ผมลิขิต’

‘ผม’ ที่ชื่อ ‘อริช เลิศทรัพย์ไพศาล’ คนนี้นี่ละ

3

สวรรค์เล่นตลกหรือนรกแกล้ง

ภายในออฟฟิศขนาดกะทัดรัดบนชั้นห้าของห้างสรรพสินค้าใจกลางเมือง ชายหนุ่มร่างสูงกำลังนั่งเคาะนิ้วกับโต๊ะทำงานด้วยสีหน้าเคร่งเครียด หาใช้เรื่องงานไม่

“สวรรค์ลงโทษกูอยู่หรือเปล่าวะ” อริชเอ่ยกับตัวเองเสียงเศร้าเมื่อนึกถึงใบหน้าหวานที่เขาไม่เห็นมาร่วมเดือน ซึ่งเป็นเวลาที่นานแสนนานในความรู้สึกของคนที่เขาเจอวันจะพบหญิงสาวอีกครั้ง แต่เหมือนยิ่งรอความสมหวังก็เหมือนยิ่งห่างไกล ใครจะคิดว่าความบังเอิญที่เจอเพื่อนบ้านสาวมาสามวันติดจะเป็นสามวันติดจริงๆ เพราะไม่มีวันที่สี่เกิดขึ้น

หากไม่ใช่สวรรค์เล่นตลก เขาก็คิดว่านรกคงกำลังแกล้งอยู่ นึกแล้วก็แอบเคืองผู้อยู่เบื้องบนไม่ได้ ก่อนหน้านี้ละมอบความบังเอิญติดๆ กันให้เขา เหตุการณ์แบบนี้ประหนึ่งถูกลิขิตว่าให้เขาต้องจีบเธอแหงๆ พอเขาตั้งมั่นจะจีบเธอเข้าจริงๆ กลับกลับแกล้งเขาเสียอย่างนั้น

ไม่ว่าจะดักเธอหน้าคอนโดก็แล้ว ไปร้านเจี๊โงซึ่งเป็นร้านประจำของคนในคอนโดก็แล้ว กลับไม่มีวีแววแม้แต่เงาของสาวเจ้าหรือบางทีตอนนั้นเธออาจจะกลัวถูกจีบจนย้ายบ้านหนีไปแล้วก็ได้

เป็นจริงอย่างที่เธอพูดไว้ไม่มีผิด

‘มันอาจจะมีครั้งที่ดี’

“ตอนรู้สึกเฉยๆ ก็บังเอิญบังเอิญ พอตตอนอยากเจอทำไมทำไม ไม่เจอเลยสักครั้ง” อริชยังคงบ่นพิมพ์คำคนเดียวเพราะโชคชะตาที่เล่นตลก

“พีเตอร์หาอะไร ให้ผมช่วยหาไหม”

อริชเบนสายตาไปมองมือขวาที่เลื่อนเก้าอี้มานั่งข้างๆ เมื่อเห็นแววตาแสดงความจริงใจของคำพูด เขาก็ตามันไม่ลง

“มึงช่วยกูไม่ได้หรอกป้อ”

อย่าว่าแต่ตามหาเลย แม้แต่ชื่อเธอ เขาเองก็ยังไม่รู้จัก

“ใครจะรู้ ผมอาจจะช่วยได้ก็ได้นะ”

“ก่อนที่มึงจะช่วยใคร ช่วยรายงานความคืบหน้าของงานที่กูมอบหมายให้ไปทำมาหน่อย”

ภายในหนึ่งเดือนมานี้งานในไซต์คืบหน้าไปได้ระดับหนึ่ง หลังผู้รับเหมารื้อวัสดุที่ไม่ใช้แล้วเสร็จก็เริ่มดำเนินการก่อสร้างปรับปรุงควบคู่ไปพร้อมกัน เพื่อช่วยร่นระยะเวลาลง

แต่งงานทุกอย่างย่อมมีอุปสรรค อย่างเช่นโครงการนี้ เมื่อเป็นงานรีโนเวตห้างสรรพสินค้า ร้านค้าที่อยู่ใกล้เขตการทำงานย่อมได้รับผลกระทบ และหนึ่งในนั้นที่หนีไม่พ้นคือเรื่องฝุ่น

“เรื่องฝุ่น ช่างใช้เครื่องดูดฝุ่นจ่อเวลาเจาะผนังกรีดผนังอย่างที่พีเตอร์บอกแล้วก็ลดลงไปมากอยู่ พ่อค้าแม่ค้าก็ไม่มีพอใจบ้าง แต่ก็ต้องทำใจเพราะงานเรามาหนักเลี้ยงเรื่องฝุ่นไม่ได้”

แม้พนักงานทำความสะอาดของห้างสรรพสินค้าจะดูแลทำความสะอาดพื้นที่ถี่ขึ้นกว่าปกติ แต่ถึงอย่างนั้นเรื่องฝุ่นก็ยากที่จะแก้ไขให้หมดไปในเมื่อยังมีมีการก่อสร้างปรับปรุงอยู่

“ไปบอกผู้รับเหมาด้วย ถ้าเดินท่อเสร็จแล้วจะเรียกคอนกรีตมาตรวจ เตรียมส่งงานด้วย”

“ครับ”

“แล้วคุณปาลิดาอะไรนั้นจะลงมาดูด้วยไหม”

“มาอีกที่อาทิตย์หน้าครับ”

สถาปนิกสาวที่มีนามว่า ‘ปาลิดา’ นั้นเป็นที่โจษจันของเหล่าวิศวกรในไซต์นี้ เพราะหญิงสาวเป๊ะไปเสียทุกสิ่งทุกอย่าง แปลนแบบเขียนมาอย่างไร เธอจะเอาตามนั้นอย่างไม่ผิดเพี้ยน งานบางอย่างที่ไม่คืบหน้าไปไหน ส่วนหนึ่งก็เพราะความเป๊ะของสาวเจ้าเนี่ยละ

แต่จะทำอะไรได้ในเมื่อเธอเป็นตัวแทนของโอนเนอร์ เขาย่อมต้องทำทุกอย่างให้ตรงตามความต้องการของเธอที่สุด ดั่งคติพจน์ของบริษัทที่ว่าไว้ ‘ตอบสนองความต้องการของลูกค้า ใส่ใจรายละเอียด เพื่องานที่มีประสิทธิภาพ’

วิศวกรในไซต์ทุกคนเคยเจอฤทธิ์เดชเธอมาแล้ว มีเขาเพียงคนเดียวที่ดูจะคลาดกับเธอไปเสียทุกครั้ง อยากเห็นหน้าคนที่ทุกคนต่างเอ่ยถึงว่า ‘สวยมากแล้วก็เป๊ะมาก’ การประชุมโพรเกรสในแต่ละสัปดาห์จึงเป็นโอกาสที่เขาจะได้เจอเธอ แต่พอเขาเข้าประชุม ปาลิดากลับไม่ได้เข้าร่วมด้วยเสียอย่างนั้น แต่พอสัปดาห์ไหนมีเธอเข้าร่วมประชุม สัปดาห์นั้นเขาเป็นอันติดงานอย่างอื่น จนเขาหมดความอยากที่จะเจอเธอไปแล้ว

ช่วงนี้ไม่ว่าเขาจะอยากเจอใคร เป็นอันไม่ได้เจอไปทุกคนนั่นละ หนึ่งเดือนแล้ว เริ่มชินแล้วละ

ฮัดชีวิต! ฮัดชีวิต! ฮัดชีวิต!

ปาลิดายกมือขึ้นถูจมูกเมื่ออยู่ๆ ก็จามขึ้นมาสามครั้งติดอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย จะว่าไต่ะทำงานเธอมีฝุ่นก็ไม่น่าจะใช่เพราะแม่บ้านที่นี่ทำความสะอาดไต่ะเธอทุกวัน หรือหากเธอจะเป็นหวัดก็ไม่น่าจะเป็นไปได้เมื่อร่างกายปกติดีทุกอย่าง

“ปา!”

เสียงเรียกที่ตั้งขึ้นมาแต่ไกลทำให้เจ้าของชื่อที่กำลังคิดหาสาเหตุของการจามเงยหน้ามองทางต้นเสียง เห็นภาวิณีกำลังโบกไม้โบกมือเรียกจึงเหลือบไปมองนาฬิกาบนฝาผนัง ตอนนี้เป็นเวลาเที่ยงตรงแบบไม่ขาดไม่เกิน เพื่อนเธอช่างเป็นคนที่ตรงเวลาอย่างสม่ำเสมอเสียจริงๆ

“แป็บนึง” หลิงสาวตะโกนตอบกลับไป ปิดทิ้งความสงสัยยกก่อนหน้า สะบัดมือแก้มือยเล็กน้อยก่อนลุกขึ้นเก็บของเพื่อออกไปข้างนอกเมื่อได้เวลาพักเที่ยง

จังหวะที่กำลังจะเดินไปสมทบกับเพื่อนร่วมงานคนอื่นก็มีเสียงโทรศัพท์ดังขึ้นเสียก่อน เมื่อเห็นว่าเป็นใครที่โทร. เข้ามาจึงหันไปบอกภาวิณี

“แกออกไปก่อนเลย ฉันขอยุยโทรศัพท์ก่อน เดี่ยวจะตามไปที่หลัง”

“เดี๋ยวฉันไลน์บอกว่าร้านไหนนะ” ภาวิณีไม่เข้าชู้เมื่อเห็นว่าเพื่อนมีสายเข้า

“โอเค” ปาลิดาซุ๊นัวเป็นสัญลักษณ์ตกลงและส่งยิ้มให้ เมื่อคล้อยหลังเพื่อน ใบหน้าหวานที่มีรอยยิ้มแต่ดั้งเดิมก็เปลี่ยนเป็นเรียบนิ่ง ก่อนจะรับสายที่โทร. เข้ามาเป็นครั้งที่สอง “คะพี่ปิ่น”

ปาลิดารอกรอเสียงเรียบนิ่งเช่นเดียวกับสีหน้าลงไป

“พูดกับพี่กับเชื่อทำเสียงดีๆ หน่อยไม่ได้รีไร” ปิ่นม่นัสเอ่ยด้วยความไม่พอใจนักเมื่อเสียงของน้องสาวคนเล็กที่ลอดผ่านสายมาข้างเย็นซาจนน่าโมโห

“พี่ปิ่นมีอะไรหรือเปล่าคะ” ปาลิดาพยายามจะไม่ใส่ใจ เพราะรู้ว่าพี่สาวคนโตเป็นอย่างไรร

“ถ้าคุณพ่อไม่ให้ฉันโทร. หาแก ฉันก็ไม่อยากจะรบกวนเวลาอันมีค่าของแกหรอกยายปา”

เสียงที่เต็มไปด้วยคำพูดประชดประชันเป็นสิ่งที่ปาลิดาได้ยินเป็นประจำ หรือทุกครั้ง πουคุยกับพี่สาวเลยก็ว่าได้ เธอได้แต่ปล่อยผ่านไปอย่างไม่ใส่ใจ โดยใช้ความเงียบในการตอบโต้ ซึ่งมักได้ผลดีทุกครั้ง

“วันอาทิตย์เย็นคุณพ่อนัดลูกทุกคนกินข้าวที่บ้าน” ปิ่นมณัสเอ่ยดูระของตัวเองที่ถูกให้อ่านจากบิดามาอีกทีทันที

“ปาดิด...”

“และห้ามแกปฏิเสธนัดด้วย”

ปาลิดาจำต้องเก็บคำพูดที่จะปฏิเสธไว้เมื่อปิ่นมณัสเอ่ยดักทางอย่างรู้ทัน

“คุณพ่อให้ชวนนายเจตน์ไปด้วย”

“เจตน์เขาไม่ว่างหรอกค่ะ ช่วงนี้งานเขายุ่ง” เธอรีบปฏิเสธแทนอดีตคนรัก เพราะยังไม่ได้บอกเรื่องเธอกับเจตน์ให้ใครได้รับรู้ แม้แต่กลุ่มเพื่อนก็ยังไม่ได้บอกใคร

“แกก็บอกคุณพ่อเองแล้วกัน หน้าที่ฉันมีแค่นี้”

ไม่จำเป็นต้องกล่าวลาหรือถามสารทุกข์สุกดิบให้เสียเวลา ปิ่นมณัสก็ตัดสายทิ้งอย่างไม่คิดถึงมารยาท ไม่ใช่เพราะทั้งคู่เป็นพี่น้องพ่อเดียวกันจึงไม่ต้องมีอารัมภบท ทว่านี่เป็นสิ่งที่อีกฝ่ายทำเป็นประจำ เป็นเรื่องปกติที่ปาลิดาพบเจอมาตลอด แต่นั่นไม่ใช่สิ่งสำคัญที่หญิงสาวต้องคิดมาก เพราะสิ่งที่เธอต้องคิดคือจะบอกผู้เป็นพ่ออย่างไรเกี่ยวกับความสัมพันธ์ที่ทานคาดหวังนั้น

ปาลิดาทิ้งตัวนั่งบนเก้าอี้อย่างคิดไม่ตก

“จะบอกพ่อยังไงดีเนี่ย”

หากแฟนที่เธอเพิ่งเลิกราไม่ใช่คนที่บิดาชื่นชอบและหวังให้มาเป็นลูกเขยในอนาคต เธอคงไม่คิดมากเช่นนั้น

เจ้าสัวธนาคม เจ้าของบริษัท ไทย ธนาคม ฟู้ดส์ บริษัทนำเข้า

และส่งออกผลไม้สดและผลิตภัณฑ์ไม้แห้งแปรรูปรายใหญ่ของประเทศ
ที่ชื่นชอบแฟนหนุ่มของบุตรสาวคนเล็ก และคาดหวังในความสัมพันธ์นี้
เป็นอย่างมากว่าทุกอย่างจะดำเนินไปจนถึงการแต่งงาน

ผู้สูงวัยที่ชื่นชอบความทะเยอทะยาน ความจริงจัง และมุ่งมั่นเพื่อความก้าวหน้าในหน้าที่การงานของเจตน์ และคงจะดีแน่หากได้คนแบบนี้เข้ามาช่วยงานในบริษัท

ทุกครั้งที่เจ้าสุวรรณคมเห็นเจตน์มักนึกถึงตนเองเมื่อคราวยังเด็กที่อพยพตามบิดามารดามาจากเมืองจีนแผ่นดินใหญ่ เข้ามารับจ้างทำงานในสวนผลไม้แห่งหนึ่งในจังหวัดนนทบุรี ก่อนในเวลาต่อมาจะเริ่มทำการค้า และเป็นเจ้าของกิจการในที่สุด ซึ่งทุกอย่างก้าวล่วงมาจากความทะเยอทะยานหาความสำเร็จและความมุ่งมั่นในสิ่งที่ทำ จึงไม่น่าแปลกใจที่ท่านจะปลื้มคนรักของลูกสาวคนนี้มาก

ครืด! ครืด!

เสียงสั่นเตือนของสมาร์ตโฟนที่ถืออยู่ทำให้ปาไลดากลับมาสู่ปัจจุบัน และคนที่โทร. เข้ามาก็คือภาวิณี หญิงสาวคงเห็นว่าเธอเงยไปนานจึงโทร. มาตาม

“ฉันกำลังออกไปแล้ว” ปาไลดากรอกเสียงลงไปพร้อมกับหยิบกระเป๋าตุงคียบเล็กออกจากห้องทำงานไป โดยที่ใบหน้าหวานยังคงเครียดขมจกเรื่องที่เพิ่งคุยกับพี่สาวไปก่อนหน้านี้

หากเธออยากเป็นลูกที่พ่อยังให้ความสนใจอยู่ เรื่องที่เพิ่งเลิกรากับเจตน์คงต้องเก็บไว้กับตัวก่อน อย่างน้อยก็ทำให้ผู้เป็นพ่อยังอยากพบเธออยู่

การเกิดเป็นลูกของบ้าน ‘บูรณะพิภพ’ ว่าอยู่ยากแล้ว แต่การจะเป็นลูกที่อยู่ในสายตาของพ่อนั้น...ยากยิ่งกว่า

และเธอก็ยังอยากเป็นลูกที่พ่อมองเห็นอยู่

4

‘ผม’ ลีขิต

‘พื้นที่ตรงนี้ฉันต้องการโชว์ คุณไปหาแนวทางเดินท่อน
แนวอื่นให้ด้วยคะ’

ประโยคข้างต้นเป็นประโยคที่อิชิได้ยินจากปรุคูมิมาสามวัน
เต็ม ซึ่งเป็นคำพูดของสถาปนิกสาวที่มีนามว่าปาลิดาคนเดิม สืบเนื่อง
มาจากต้องการโชว์ความสวยงามของงานตกแต่งฝ้าเพดานในพื้นที่ตรง
โซนทางเดิน จึงไม่ยอมให้มีท่อนระบบเดินผ่าน

แต่ตามแบบแปลนแล้วแนวท่อต้องเดินผ่านพื้นที่นั้น จากที่
ต้องการจะโชว์ความสวยงามของงานตกแต่ง กลายเป็นท่อแอร์สีทึบ
แย่งซีนไปเสียอย่างนั้น คนที่ดูแลเรื่องความสวยงามจึงสั่งแก้งาน
ทันควัน

“มีงบอกเขาไปริยังว่าเราทำตามแบบแล้ว” อิชิเริ่มโมโหเมื่อ
นึกถึงคนเรื่องมาก เป๊ะแบบนี้ก็ทำให้ตามแบบ ทั้งที่ความเป็นจริงงาน
แทบทุกงานจะทำตามแบบแบบร้อยเปอร์เซ็นต์นั้นเป็นไปได้ยาก แต่
พอทำตามแบบก็สั่งแก้เสียอย่างนั้น

“บอกแล้วครับ แต่เธอก็ยังยืนยันที่จะแก้ เพราะงานท่อเด่นกว่า
งานตกแต่ง ดูแล้วไม่สวย”

“ไม่ได้บอกไปเหรอว่าคนเขามาเดินซื้อของ ไม่ได้มาเดินดูฝ้า”

“ผมไม่กล้าพูด”

“ไปบอกเขาว่าเราแก้ให้ไม่ได้ เพราะว่ามัน แก้-ไม่-ได้” อธิชเห็น
ชัดในประโยคท้าย

“แต่ว่า...” ปรวูฒคิดว่าเสียงอ่อย เพราะเขาบอกหญิงสาวตามที่
เจ้านายหนุ่มว่าทุกคำพูด แต่สุดท้ายผลลัพธ์ก็ยังเหมือนเดิม คือปาลิดา
ยังยืนยั้นที่จะให้แก้งาน

“ไปบอก” อธิชย้ำ

“คร่ำบ” ปรวูฒติดอรับอย่างหนักใจ แต่ก็เดินตรงกลับไปโต๊ะ
พร้อมต่อสายหาสถาปนิกสาวประจำโครงการทันที

...

“พื้นที่ตรงนั้นฉันต้องการใช้โรงงานตกแต่งคะ ไม่ใช่ใช้โชว์ห้องงาน
ระบบ”

“คุณปาลิดาเขาบอกมาแบบนี้” ปรวูฒรายงานลูกพี่หนุ่มหลัง
จากโทร. คุยกับปาลิดา ซึ่งคำตอบไม่ได้แตกต่างจากเดิมเสียเท่าไร
แน่นอนว่าคำตอบของอธิชก็ได้แตกต่างจากครั้งก่อนเช่นเดียวกัน

“เอาแต่ความสวยงามอย่างเดียวมันได้ที่ไหน”

“แต่ความสวยงามของห้างมีผลกับความรู้สึกของลูกค้าที่มา
ใช้บริการ เธอว่าอย่างนี้” ปรวูฒส่งต่อคำพูดของหญิงสาว

“มึงเอาเบอร์คุณปาลิดาอะไรนั่นมาดิ เดียวกูคุยเอง”

“คร่ำบๆ”

ปรวูฒเฝ้ายิ้มออกมาครั้งแรกในรอบสามวัน รีบไปหยิบนามบัตร
ของสถาปนิกสาวมาให้ผู้เป็นนายพร้อมกับคิดในใจ ‘รอดแล้วไว้ย!’

อธิชหยิบนามบัตรของหญิงสาวผู้เรื่องมากจากปรวูฒมาดู

“ปาลิดา บุรณะพิภพ” ชายหนุ่มอ่านชื่อนามสกุลที่ปรากฏบน
กระดาษแผ่นเล็กขนาดเท่าคุณห้าจุดห้าเซนติเมตร “เขาไม่มีชื่อที่สั้น
กว่านี้หรอก”

“ผมก็ไม่รู้เหมือนกันพี่เตอร์ อาจจะมีชื่อลิดามั้ง” ปรวุฒิศาคดา
“ลิดานี้คือสั้นแล้ว?”

อริชเลิกสนใจชื่อเสียงเรียงนามของเจ้าหล่อน แล้วหยิบสมาร์ต-
โฟนขึ้นมากดหมายเลขสิบหลักที่ปรากฏบนนามบัตร รอสายอยู่ไม่นาน
ก็ได้ยินปลายสายตอบกลับมาด้วยเสียงหวานใส

“สวัสดีค่ะ”

“สวัสดีครับคุณปาลิดา” อริชเอ่ยทักทายอย่างไม่รีรอ และไม่ลืม
แนะนำตัวกับเธอ “ผมอริช จากบริษัทเลิศทรัพย์ฯ เป็นวิศวกรที่ดูงาน
ระบบของโครงการปรับปรุงหอปมอล”

“ค่ะ” เพียงแค่เขาแนะนำตัว เธอก็รู้แล้วว่าชายหนุ่มโทร. มา
ด้วยเรื่องใด คงหนีไม่พ้นที่เธอขอปรวุฒิให้ทำงาน

“คุณคงรู้ว่าผมโทร. หาทำไม”

“ค่ะ”

“คุณสะดวกไหม มาเจอกันที่หน้างานหน่อย” อริชเข้าประเด็น
ทันที หากไม่มีข้อสรุปเรื่องนี้ งานคงย่ำอยู่กับที่ไม่ไปไหน

“ได้ค่ะ”

“นัดเวลามาได้เลย ผมสะดวกทุกวัน”

“ตอนนี้คุณอริชอยู่ที่ไซต์หรือเปล่าค่ะ”

“ครับ”

“อีกสิบห้านาทีเจอกันที่หน้างานค่ะ”

“ครับ” อริชดึงสมาร์ตโฟนออกจากหูพร้อมกับจ้องหน้าจอที่ถูก
ตัดสายไปแล้วด้วยความงงงวย “นัดบีบ บีบ บีบ แกรมจะมาเจอ
ภายในสิบห้านาที รวดเร็วไปไหมวะ”

“บริษัทคุณปาลิดาอยู่บนตึกนี้” ปรวุฒิบอก เนื่องจากบริษัทที่
ปาลิดาทำงานอยู่เป็นบริษัทในเครือของเจริญพัฒนา เจ้าของห้างสรรพ-
สินค้าหรือโอเนนเนอร์ของโครงการ โดยตั้งแต่ขั้นแปดเป็นต้นไปของตึก

แห่งนี้เป็นส่วนงานของบริษัทในเครือทั้งสิ้น จึงไม่เป็นปัญหาหากเธอจะลงมาที่หน้างานภายในสิบห้า นาที ดีไม่ดีใช้เวลาไม่ถึงสิบนาทีด้วยซ้ำ

อริชพยักหน้าเข้าใจ ก่อนจะถูกขื่นยืน “อยากรู้ว่าจะสวยสมคำเล่าลือหรือเปล่า แต่ความเรื่องมากนั่นก็เชื่อ”

“ไปทำงานนะเว้ย ไม่ใช่ไปจีบเขา” พัฒน์เอ่ยแซวขึ้น

“กูทำใจจีบไม่ลงวะ” อริชว่าตอบด้วยความมั่นใจ

“คุณเขาสวยนะเว้ย ทำใจจีบไม่ลงแน่หรือ” พัฒน์ยังแซวไม่เลิก

“กว่าช่วงนี้ไอ้เตอร์มันไม่มีดวงได้จีบสาวหรอก ดูอย่างสาวที่มันประกาศจะจีบลิ เขายังไม่มาให้มันจีบเลย”

อริชแยกเขี้ยวใส่เสกซ์ที่เอ่ยแทงใจดำ อาจจะเป็นจริงที่ว่าในช่วงนี้เขาไม่มีดวงเรื่องจีบสาว แต่ถึงมี เขาขอข้ามปาลิดาไปคนหนึ่งแล้วกัน

“ถึงกับพูดไม่ออก”

สองคู่หูหัวเราะด้วยความขบขันเมื่อเห็นเพื่อนเอียงไม่ออก

“ทำงานของพวกมึงไป เดียวก็ไล่ออกซะหรือ” อริชว่าจบก็เดินออกจากออฟฟิศไปที่หน้างาน เดินได้เพียงไม่กี่ก้าว เจ้าของหมายเลขสิบหลักที่เขาไม่ได้บันทึกไว้ก็โทร. เข้ามา ทว่าเขาก็รู้ว่าหมายเลขนี้เป็นเบอร์โทร. ของใคร

“ครับ” อริชรับสาย

“ฉันถึงแล้วค่ะ”

“ครับ ผมกำลังไป” อริชวางสายพร้อมกับเร่งฝีเท้าเมื่อคนที่นัดหมายเดินทางมาถึงแล้ว แล้วก็เกิดเอะใจขึ้นมาฉับพลัน “เสียงคุ้นจิงวะ เคยได้ยินที่ไหนมาก่อนหรือเปล่า”

อริชปิดความคิดนั้นทิ้ง แล้วตรงดิ่งไปที่หน้างาน โดยมีหญิงสาวท่าทางทะมัดทะแมงที่แม้จะยืนอยู่บนรองเท้าส้นสูงสามนิ้วยืนคอยทำอยู่แล้ว

เขาไม่แปลกใจเลยว่าเหตุใดทุกคนถึงลงความเห็นว่สถาปนิกสาวผู้เลื่องชื่อนั้นสวยบาดใจ เพราะเพียงแค่เขาเห็นเธอจากด้านหลังก็พินิจแล้วว่าผู้หญิงคนนี้สวย เลื้อยเซ็ดแขนยาวสีขาวยอดตีตัวกับกระโปรงทรงสอบสีดำทำให้เธอดูดีไร้ที่ติ

อริชเลิกสำรวจร่างบางแล้วเดินเข้าไปหาเธอ

“ขอโทษที่ให้รอนะครับ” ชายหนุ่มเอ่ยขอโทษนำทัพไปก่อน แม้ตอนนี้จะยังไม่ถึงสิบห้านาทีที่เธอบอก แต่ด้วยมารยาท เขาต้องเอ่ยออกไปเพราะเป็นฝ่ายมาทีหลัง

“ไม่เป็นไรละ ฉันทมาก่อน...เวลา” ปาลิดาพลันชะงักคำพูดกลางอากาศเมื่อหันมาเจอวิศวกรที่ชื่อว่า ‘อริช’ ซึ่งเป็นคนที่นัดออกมาคุยเรื่องงาน

โชคชะตากำลังเล่นตลกกับเธออย่างไม่ต้องสงสัย เพราะอริชคือผู้ชายคนเดียวกับคนที่ประกาศจะจีบเธอหากบังเอิญเจอกันครั้งที่สี่ “ในที่สุดครั้งที่สี่ของเราก็เกิดขึ้น” อริชเอ่ยด้วยน้ำเสียงชอบใจ ดวงตาคมเปล่งประกายเจิดจ้าอย่างผู้ชนะ

ใครจะคิดว่าผู้หญิงที่เขารอจะเจอเป็นครั้งที่สี่นั้นอยู่ใกล้ตัวแค่นี้เอง เขามีโอกาสจะเจอเธออยู่หลายครั้ง แต่เป็นอันต้องพลาดกันเสียทุกทีไป

หากเขารู้สักนิดว่าเพื่อนบ้านสาวที่เขาตั้งตารอเจอเป็นคนเดียวกับสถาปนิกสาวผู้เลื่องชื่อ เขาคงเสนอหน้าไปให้เธอเห็นในทุกๆ วัน แม้จะไม่ใช่เรื่องงาน แต่ก็ถือว่าไม่เป็นไร เพราะตอนนั้นเขาคงอยู่ในช่วงที่สรวรดกั๊กแล้ง ทว่าตอนนี้โอกาสเป็นของเขาแล้ว เขาจะรอช้าอยู่ไย

“พร้อมจะให้ผมจีบหรือยัง”

“คุณอริชจากเลิศทรัพย์ฯ ไช้ใหม่คะ” ปาลิดาถามอีกเรื่อง เซ็ดหน้าขึ้น แสร้งไม่ได้ยินที่เขาพูดกับเธอ แล้วแนะนำตัวออกไป “ฉัน

ปาไลดาคะ”

‘เอาสิ่งจริงดี’

อริชคิดในใจ เมื่อเห็นสีหน้าเรียบนิ่งของคนที่ยืนมองมาที่เขาเหมือนคนไม่รู้จักกันก็รู้ว่าเธอเอาจริง

ไม่เป็นไร ตอนนี้อยู่ในเวลางาน เขาจะไม่เอาเรื่องส่วนตัวเข้ามาปะปน แต่พ้นเวลางานเมื่อไร เธอเจอเขาแน่!

“ผมอริชครับ” อริชยื่นมือไปตรงหน้าเธอ ทว่าสาวเจ้ากลับแสสร้งทำเป็นมองไม่เห็น แล้วชวนคุยเข้าเรื่องงานแทน “หน้าแตกใหม่ล่ะเตอร์”
“เรื่องทอแอร์...”

“ครับ” อริชตอบรับและลดมือลงเนิ่นๆ เขาจะคิดเสียว่าเธอมองไม่เห็นจริงๆ ก็แล้วกัน “คุณจะทำอย่างไร ว่ามา!”

“พื้นที่ทางเดินตรงนี้นั้นต้องการโชว์ความสวยงามของงานตกแต่งฝ้า อยากรู้ว่าคุณหาแนวทางเดินทอแนวอื่นให้ด้วยคะ” ปาไลดาเอ่ยพร้อมกับชี้ไปที่ท่อสี่เหลี่ยมซึ่งตัดผ่านตรงฝ้าเพดานพอดี

“ผมทำตามแบบแล้ว” อริชเอ่ยด้วยความอ่อนใจ ทั้งยังได้ยื่นประโยคเมื่อครู่ของหญิงสาวจากปรวุดมิมาสามวันเต็มแล้ว

“ฉันก็กำลังขอแก้จากแบบ”

เธอรู้ว่าการแก้ไขงานใหม่นั้นไม่ใช่เรื่องง่ายหรือเรื่องที่ใครอยากทำ แต่เธอก็มองข้ามเรื่องนี้ไปไม่ได้เหมือนกัน เพราะเธออยากให้งานทุกงานออกมามีดีที่สุดใน

“มันทำไม่ได้” อริชขวาน้ำเสียงจริงจัง

“คุณเดินทออ้อมไปทางอื่นได้ไหม” เธอเสนอ

“เดินอ้อมไม่ได้ เพราะมันไม่มีที่ไปแล้ว ท่อขนาดตั้งสี่นิ้วมันหลบไม่พ้นหรอก ยิ่งงัดก็เห็นอยู่ดี”

“ถ้าลดขนาดท่อลง” เธอต่อรอง

“ลดไม่ได้ มันผิดหลักดีไซน์ เพราะคำนวณมาแล้วว่าต้องใช้ท่อ

ขนาดนี้” สิ่งที่เราขอมา เขาไม่สามารถทำให้ได้จริงๆ เขาไม่มีปัญหา หากทางผู้ออกแบบต้องการขอแก้ไขงาน แต่นั่นต้องอยู่ในหลักที่วิศวกร อย่างเขาทำให้ได้ “ถ้าคุณอยากให้เดินท่ออ้อมไปทางอื่น ผมทำให้ได้ แต่ต้องเอาฝ้าลงต่ำมาอีกหน่อยให้ท่อสามารถเดินผ่านได้”

“เอาฝ้าลงต่ำกว่านี้ไม่ได้ค่ะ มันมีผลทางด้านความรู้สึกของ ลูกค้าและเรื่องความสวยงาม”

“จะเอาฝ้าสวยหรือจะเอาแอร์เย็น ฝ้าสวย แต่แอร์ไม่เย็น ผมก็ไม่ว่านะ” อธิชวาท์ถึงประชิด แม้เป็นประโยคที่ไม่ควรออกจากปาก วิศวกรเหมือนเขายอมให้แอร์ไม่เย็นได้ก็เถอะ

“ถ้าห้างสวย คนก็อยากมาเดินรีเพล่า” ปาลิดาเริ่มโมโหขึ้นบ้าง เมื่ออีกฝ่ายรวนไฉ

“งั้นก็แซมฝ้าข้างท่อเอา”

ปาลิดาส่ายหัว “มันมีผลเรื่องความสวยงามอยู่ดี”

“งั้นก็ไม่ต้องทำฝ้า” อธิชวาท์อย่างคนหมดความอดทน อย่างนั้นก็ไม่ว่า อย่างนี้ก็ไม่ว่า “อินดัสเทรียลสไตล์ โชว์โครงสร้างอาคารและงานระบบไปเลย”

“มันไม่ใช่แบบที่ฉันต้องการจะโชว์”

“ถ้าคุณจะทำฝ้าไว้แบบเดิม ผมทำให้คุณได้มากที่สุดคือทาสีท่อน้ำให้กลืนกับงานตกแต่ง”

“ถ้า...”

“ได้แค่นี้จริงๆ” อธิชวาท์ตัด

“ฉันขอเอาไปคิดดูก่อน” เธอถอนหายใจออกมา

“ผมให้เวลาคุณได้ถึงพรุ่งนี้ เพราะงานผมต้องเดินต่อเหมือนกัน”

“ค่ะ” เธอตอบรับ

“เบอร์ผมก็ตามที่คุณโทร. มานั่นเลย”

“คะ”

“ตอนนี้ถือว่าเสร็จเรื่องงานไปแล้วใช่ไหม” อธิชเกริ่นขึ้นน้ำเสียง
กรุ้มกริ่ม “ดังนั้นก็ได้เวลาเรื่องส่วนตัวบ้างแล้ว”

“ฉันขอตัวไปทำงานก่อนนะคะ” ปาลิดาตัดบท ก่อนจะหมุนตัว
เดินกลับ ไม่สนใจสิ่งที่เขาเกริ่นมาเลยแม้แต่น้อย

“เดี๋ยวลากัน” อธิชรีบเดินไปดักทางไว้ “คุยกันก่อนสิ”

“ฉันต้องรีบไปคิดเรื่องงาน เพราะคุณให้เวลาฉันถึงแค่พุงนี้”
เธอเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“ผมให้เวลาคุณอีกสามวันเลยก็ได้เอา ถ้าคุณจะอยู่คุยกับผม
ก่อน” อธิชเสนอบนใจคนใจป้ำ

“ไม่เป็นไรคะ ฉันเกรงใจ” พุดจบเธอก็เดินเบี่ยงร่างสูงออกไป
ครั้งนี้ชายหนุ่มไม่ได้ตามมาขวางไว้ แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมีเสียงทุ้มตะโกน
ไล่หลังมาเหมือนครั้งก่อนไม่มีผิด

“ครั้งหน้าผมจับคุณแน่ เตรียมตัวไว้ละคุณลิดา!”

‘ลิดา?’

ปาลิดาทวนคำในใจ ทว่าก็ปิดความคิดนั้นทิ้งไป คิดเสียว่าชาย
หนุ่มเอ่ยกับคนชื่อ ‘ลิดา’ ไม่ใช่เธอก็แล้วกัน

เจ้าของเรือนร่างบางกำลังก้าวเดินไปข้างหน้าบนสันสูง
สามนิ้วในจังหวะที่คงที่และมั่นคง เสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาวพอดีตัวกับ
กระโปรงทรงสอบสีดำอวดสะโพกผายกลมกลิ้ง รับกับช่วงขาเรียวย่าง
น่ามอง ใบหน้าหวานแต่งแต้มเครื่องสำอางอย่างพอดี ผมยาวสลวย
สีน้ำตาลแสงกลางธรรมชาติ ปล่อยยาวสยายกลางหลังพลิ้วไหวตาม
จังหวะการก้าวเดิน มือเรียวยาวหนึ่งถือสมาร์ทโฟนเครื่องบางแนบ
ใบหู และพุดคุยตลอดทางตั้งแต่เดินลงจากรถไฟฟ้า จนเข้ามาใน
ตัวอาคารที่พัก

แม้ใบหน้าสวยจะเรียบนิ่ง แต่น้ำเสียงที่เปล่งออกมากลับนุ่ม
หวาน น่าฟัง น่าเจรจา

“ศุภร์หน้าเหรอ” ปาลิดาเอ่ยทวนคำพูดเพื่อนอีกครั้งเมื่ออีกฝ่าย
ถามวันว่าง “ฉันขอดูตารางงานหน่อยนะ”

“ถ้าแกไม่สะดวกก็ไม่ใช่ไรนะเว้ยป้า ขอแค่วันงานแกห้ามเบียด
เป็นพอ” ธนวัฒน์เอ่ยอย่างคนไม่คิดมากหากเพื่อนสาวไม่ว่างในวันที่
มีงานเลี้ยงสละโสดของเขากับกลุ่มเพื่อน ก่อนโทร. หาปาลิดา ชายหนุ่ม
ก็ไม่ได้คาดหวังอยู่แล้วว่าเธอจะว่าง เพราะรู้ว่าเพื่อนงานยุ่งเพียงใด

“ปาร์ตี้สละโสดเพื่อนคนแรกของกลุ่มเชียวนะ ฉันจะพลาดได้
ยังไง”

ธนวัฒน์เป็นเพื่อนสมัยเรียนมหาวิทยาลัยและเป็นเพื่อนในกลุ่ม
เดียวกัน แถมยังเป็นเพื่อนคนแรกที่ร่อนการ์ดแต่งงาน ไม่ว่าจะงาน
เลี้ยงสละโสดหรืองานแต่ง เธอก็ไม่มีทางยอมพลาดแม้แต่งงานเดียว

“เป็นบุญของงานฉันจริงๆ ที่แกว่าง”

คนถูกเย้าอมยิ้มด้วยความขบขันประโยคของเพื่อน และหยิบ
แท็บเล็ตในกระเป๋าสะพายออกมาเพื่อเปิดดูตารางนัดหมาย ก่อนจะ
ก้าวเข้าไปในลิฟต์เมื่อประตูเปิดออกพอดี หยิบคีย์การ์ดในกระเป๋าแตะ
เข้าที่แผงควบคุมระบบและกดชั้นลิบห้า ซึ่งเป็นชั้นที่เธออยู่ แล้วจึงหัน
มาสนใจแท็บเล็ตในมือต่อ

“ศุภร์หน้าฉันว่าง ไปงานแกได้ ไม่มีปัญหา” ปาลิดาเอ่ยด้วย
รอยยิ้ม แต่ยามนึกถึงงานแต่งงาน รอยยิ้มเมื่อครู่ก็พลันแห้งเหือดหาย
ไป เมื่อใบหน้าของอดีตคนรักลอยเข้ามาให้ได้จับใจเล่น

ธนวัฒน์ไม่มีแว่วว่าจะแต่งงานเร็วกว่าใครเพื่อนอย่างแน่นอน
เพราะชายหนุ่มเป็นพวกหวงแหนความโสดอย่างที่สุด เป็นปาลิดา
เสียอีกที่เพื่อนทุกคนคาดไว้ แต่สุดท้ายเธอก็ไปไม่ถึงฝั่ง
ตั้ง!

เสียงสัญญาณเปิดประตูดังขึ้นตีสติปาลิดากลับมายังปัจจุบัน เมื่อประตูลิฟต์เปิดออกจึงก้าวเดินออกไปสวนกับเพื่อนบ้านที่ก้าวเข้ามาใช้ลิฟต์ เธอเลี้ยวซ้ายตรงไปยังตำแหน่งห้องของตัวเอง ซึ่งอยู่ริมสุดของตัวอาคาร

“ฉันทงานไม่มีนะ แกแต่งสวยได้ตามใจชอบ”

“ฉันไม่กล้าแต่งสวยมากหรอก กลัวสวยเกินเจ้าสาว” เธอยังคุยเล่นกับเพื่อนอยู่ ส่วนมือก็ล้วงกุญแจออกมาไขประตู หลังจากนั้นเธอต้องเปิดใช้งานดิจิทัลดอร์ล็อกที่แถมมาตอนซื้อคอนโดเสียแล้ว จะได้ไม่ต้องควานหากุญแจแบบนี้ให้เสียเวลา

“พาแฟนแกมาด้วยได้นะปะ”

มือเล็กที่ควานหากุญแจพลันชะงักก็

คำว่า ‘แฟน’ สำหรับเธอกลายเป็นปมในใจไปเสียแล้ว ต้องใช้เวลาในการเยียวยาหัวใจตัวเองอีกนาน และเธอก็ยังไม่พร้อมจะรับใครเข้ามาในชีวิตตอนนี้

“แล้วเจอกันวันงานนะวันฉัตร” เธอรีบเอ่ยตัดบท ก่อนที่เธอจะพูดในสิ่งที่เธอไม่อยากจะยิน

“แล้วเจอกัน”

เธอรวางสายจากธนวันฉัตรไปแล้วพร้อมกับความเจ็บจุกที่หน้าอกข้างซ้าย แต่จะทำอย่างไรได้ เมื่อชีวิตต้องเดินต่อไป เธอก็ต้องอยู่กับมันให้ได้

“ทำไมเปิดไม่ได้นะ” หญิงสาวเอ่ยออกมาด้วยความแปลกใจ เนื่องจากไขกุญแจปลดล็อกประตูแล้ว แต่กลับเปิดบานประตูออกไม่ได้

ปาลิดายังพยายามเปิดประตูห้องอย่างไม่ลดละ แต่แล้วมือที่กำลังหมุนกุญแจอยู่ก็ชะงักค้างเมื่อได้ยินเสียงร็องเตือนของเครื่องดิจิทัลดอร์ล็อกตรงหน้า

ห้องเธอยังไม่ได้ตั้งค่าเปิดใช้เครื่อง แล้วมันจะร้องเองได้อย่างไร!
อย่าบอกนะว่าเธอเปิดประตูดึงห้อง
ไวเท่าความคิด ปาลิดาเงยหน้าขึ้นมองป้ายเลขที่ห้องซึ่งติดอยู่
บนผนังข้างประตู และก็จริงดังคาด

‘579’

ไม่ใช่ห้องเธออย่างไม่ต้องสงสัย

แก๊วก!

เสียงเปิดประตูจากด้านในดังชัดเจนในโสตประสาทของปาลิดา
จะหนีตอนนี้ก็ไม่ทันเสียแล้ว อย่างน้อยรอขอโทษเจ้าของห้องหน่อย
ก็ดี เมื่อบานประตูเปิดออกกว้างพร้อมปรากฏร่างของเจ้าของห้อง
ริมฝีปากบางที่อ้าขึ้นเตรียมจะเอ่ยคำขอโทษพลันต้องชะงักค้างอีกครั้ง
ดวงตากลมโตเบิกกว้างด้วยความคาดไม่ถึง ซึ่งเป็นปฏิกิริยาเดียวกับ
เจ้าของห้องยามเห็นหน้าเธอ

“คุณอริช!”